

ஸ்ரீ குருதத்வ விமர்சம்

6-1

ந.சான்ய மடம்

திருவண்ணாமலை.

ஸ்ரீ பிரஹ்ம வித்யா விமர்சினீ சபையின்

அக்ராசனரும் ஸ்தாபகருமான

பிரஹ்மஸ்ரீ அருட்கவி ந. சுப்ரமணிய அய்யர்

அவர்களால் இயற்றப்பட்டு

ஸ்ரீ பிரஹ்ம வித்யா விமர்சினீ சபையாரால்
வேளியிடப்பட்டது.

சென்னை.

உரிமையுள்ளது]

1937

[விலை அணு 5

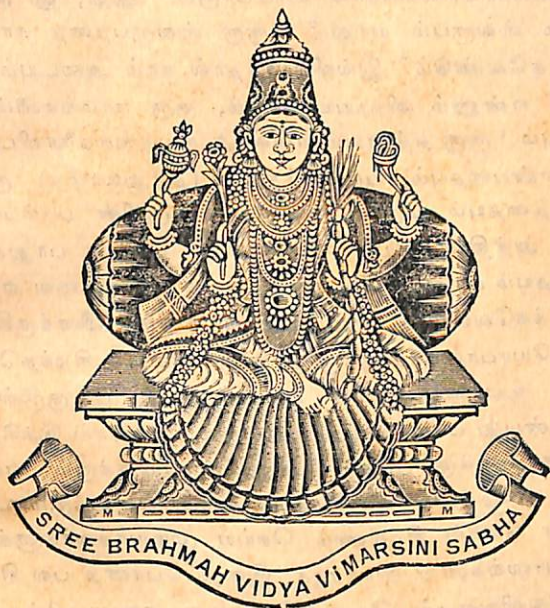
1937

545

PRINTED AT
THE LIBERTY PRESS,
G. T., MADRAS.

श्री

ललिता महात्रिपुरसुन्दर्यै नमः

॥ ब्रह्मविदाप्रोतिपरम् ॥

चतुर्भुजे चन्द्रकलावतंसे कुचोन्नते कुङ्कुमरागशोणे ।
पुण्ड्रेक्षु पाशाङ्कुशपुष्पवाणहस्ते नमस्ते जगदेकमातः ॥

மு க வு ரை

இச்சிறு நூலானது சென்னை ஸ்ரீ பிரஹ்மவித்யாவிமர்சினீ ஸபையில் “ ஸ்ரீ குருதத்துவம் ” என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி நடந்த உபந்நியாஸங்களின் ஸாரமாகும். இது, ஸ்ரீ குருவின் உண்மை ஸ்வரூபம் யாது? குரு ஸ்வரூபத்தை நாம் ஏன் விசாரிக்கவேண்டும்? இவ்விசாரத்தால் நாம் அடையும் பயன் என்ன? என்னும் விஷயங்களையும், குரு நாமங்களின் அர்த்தத்தையும் ‘ குரு தத்துவம் எல்லாத் தத்துவங்களேவிடச் சிறந்தது ’ என்பதையும், பாரமார்த்திக (தத்துவாதீத) குருவின் ஸ்வரூபத்தையும் முழுக் கூறுக்களுக்கு குருவின் பரம்பரையின் ஞானம் அத்தியாவசியம் என்பதையும், ஸ்ரீ குரு பாதுகா ஸ்வரூபத்தையும் பாதுகா மந்த்ரார்த்தத்தையும், குருவை எங்ஙனம் தியானிக்கவேண்டும் என்பதையும் நன்கு விளக்குகின்றது. ஸ்ரீ வித்யோபாஸகர்களுக்கு ஸ்ரீ குருவைவிடச் சிறந்ததொன்று இல்லை. உபாஸ்யமாயுள்ள பரதேவதையும் ஸ்ரீ குருஸ்வரூபம் தான் என்பது பரம வித்தாந்தமாகும். ஆதலால் இச்சிறு நூல் உபாஸகர்களுக்கு மிகப் பயனுள்ளதாயிருக்கும் என்பதில் யாதும் சந்தேகமில்லை. மேற்படி சபையில் நடக்கும் உபந்நியாஸங்களை நேரில் சிரவணம் செய்ய முடியாதவர்களுக்கு அவ்வுபந்நியாஸங்களின் ஸாரமாக, இதைப்போன்ற பல சிறு நூல்கள் வெளிவருதல் வேண்டுமென்பது சபையாரின் எண்ணமாகும். ஆகவே இச்சிறு நூலை யாவரும் ஆதரிப்பாரேயாயின், இதைப்போன்று, பல உபந்நியாஸங்களை நூல் வடிவமாக வெளியிடுதற்கு மிகவும் உபயோகமாக விருக்கும்.

இங்ஙனம், விதேயன்,

சென்னை, } E. R. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயர்,
14—10—37. } வைஸ் - பிரஸிடெண்ட்,
ஸ்ரீ பிரஹ்ம வித்யா விமர்சினீ சபை, சென்னை.

பிரஹ்மஸ்ரீ ந. சுப்பரமணிய அய்யர்

ஸ்ரீமூர்த்த வாடிக்காணுந் நமஃ
 ஸ்ரீமஹாத்ம வாரஸுந் நமஃ
 ஸ்ரீமணையாந் நமஃ

ஸ்ரீ குருதத்வ விமர்சம்

குருதத்வ விமர்ச மென்பது “குருவின் வாஸ்தவ
 மான இயல்பை” விசாரித்தலாம். குருவின் உண்மை
 ஸ்வரூபத்தை நாம் ஏன் விசாரிக்கவேண்டும்? இவ் விசா
 ரணையால் நாம் அடையும் பயன் யாது? என்னும் கேள்வி
 கள் ஒவ்வொருவர் மனத்திலும் எழுவது சகஜமே.
 ‘புறயொஜந ஶ்ரீமஹாத்ம நமஃ’ நமஸ்கரிப்பது
 என்பது நியாயம். ஆதலின் உபயோகமின்றிய ஒரு காரி
 யத்தில் எவனும் பிரவர்த்திக்க மாட்டா னல்லவா? நம்
 யாவருக்கும் சுகம் வேண்டும், துக்கம் வேண்டாம் என்
 னும் எண்ண மிருக்கின்றது. அந்த சுகமும், என்றைக்கும்
 அழியாததாய் மிருக்கவேண்டு மென்று நினைக்கின்றோம்.
 என்றும் அழியாத நித்திய சுகத்தைத்தான் சாஸ்திரங்கள்
 மோக்ஷ மென்று கூறுகின்றன. இத்தகைய “நித்தியானந்த
 ஸ்வரூப மோக்ஷம், தத்துவஞானம், ஆத்மஞானம்,
 பிரஹ்ம ஞானம் என்று கூறப்படும் பிரஹ்ம வித்தையால்
 தான் ஏற்படும்” என்பது ஸகல சாஸ்திரங்களின் சித்
 தாந்தமாகும். “தரதி ஸொகம் சூக்தவிசு, ஸுஹ்விஸு
 ஹெவ ஹதி, ஜூநாநாஹெவதா கெவஹி” என்பன
 இதற்குப் பிரமாணங்களாம். ஆகவே தன்னை யறியும்
 சொரூபமான ஆத்மஞானம் அல்லது பிரஹ்ம வித்தை
 யானது, சற்குருவைச் சரணமடைந்து, அவருக்குத் தன்
 னிடத்தில் கருணை யுண்டாகும்படி சற்சீடனாய் ஒழுகி,

அவருடைய அதுக்கிரகத்திற்குப் பாத்திரனாவற்கே உண்டாகும் என்பது சாஸ்திர சித்தாந்தமாம்.

“சூர்யாயுஷாநு வுரூஷாவேஷ” சற்குருவைப் பெற்றவன்தான் பிரஹ்மாபின்னமாய்த் தன்னை யறிகின்றான். ஆதலால் பிரஹ்மாபின்னமாய்த் தன்னை யறிந்து நித்தியாநந்தப் பெருவாழ்வியை யடைதற்குச் சற்குருவின் அடைவு (லாபம்) அத்தியாவசியம். சற்குருவின் லாபத்திற்குக் குரு தத்துவ விமர்சம் இன்றியமையாத தல்லவா? ஆதலின் குரு தத்துவ ஆராய்ச்சியானது மகத்தாகிய பிரயோஜனத்தோடு கூடிய முக்கிய விஷயமென்றும், மனிதப் பிறவியை யடைந்த ஒவ்வொருவரும் ஸ்ரீ குரு தத்துவத்தைப்பற்றி யாராய்வதற்கு உரியரென்றும் ஏற்படுகின்றது.

“தஜ்ஜகூநாயுஷம் ஸமூரூஷேவாஹிமஷ்ஹேசு
ஸஜிதூணிஃ ஸ்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷம்”

“ஜீவப் பிரஹ்மைக்கியரூப பிரஹ்ம வித்தையினை யடையும்பொருட்டு, ஸத்திஷ்யனாகிய முமுக்ஷுவானவன் கையில் உலர்ந்த ஸமித்துக்களை யெடுத்துக்கொண்டு, அத்தயாத்ம் சாஸ்திரங்களைச் சந்தேக விபரீதங்களறக் கற்றறிந்தவரும், பிரஹ்ம நிஷ்டருமாகிய சற்குருவை யடையட்டும்” என்று உபநிஷத்து கூறுகின்றது. சிஷ்யன் சற்குருவை யடைந்து விசாரித்து அறியவேண்டியவை யாவன:— (1) உலகத்தின் இயல்பு, (2) தன் நிலை (ஜீவ விசாரம்), (3) ஈஸ்வர ஸ்வரூபம் என்பனவாம். இவற்றுள் ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் தன்னைப்பற்றிய அறிவு கொஞ்சம் உண்டு. முமுக்ஷு அதாவது மோக்ஷத்தில் விருப்பமுடையவனுக்கு விவேகம், வைராக்கியம், சமம், தமம், திதிட்சை, உபரதி, சிரத்தை, ஸமாதானம் என்னும் சாத

னங்கள் நிரம்பி இருக்கவேண்டு மல்லவா? ஆதலின், விவேக வைராக்கியாதிகளால், தான், ஸ்தூல சரீர மன்று என்பதும், நிஷ்காம கர்மத்தைச் செய்து சித்த சுத்தியைப் பெற்ற காரணத்தால், பரலோகத்திற்குப் புண்ணிய பல அநுபவத்தின் பொருட்டு ஜீவன் செல்லுதலும், பின்னர் புண்ணிய பலம் தேய்ந்த பின்னர் இம் மண்ணுலகத்தில் பிறத்தலும் மாத்திரமே தனது அதாவது ஜீவனது இயல்பு என்று அறிந்திருக்கின்றனன்; உலகமானது, கர்த்தா போக்தா வடிவமாயுள்ள தன்னால், கண்காது முதலிய ஐந்து ஞானேந்திரியங்களின் மூலமாய் அநுபவித்து உணரப்படும் தன்மையது என்றும் அறிந்திருக்கின்றனன்; இவற்றோடு, ஈஸ்வரன் ஒருவன் உண்டென்றும், அவன்தான் இவ்வுலகத்திற்குக் காரணன் என்றும், அவனே ஜீவர்களால் இயற்றப்படும் ஸகல கர்மங்களுக்கும் பலத்தைத் தருபவரென்றும் அறிந்துள்ளான். முமுக்ஷுத்துவத்தை யடைந்த பின்னர் அறிய வேண்டியதாவது:—ஜீவன் கர்த்தா போக்தா அல்ல; ஸச்சிதானந்த வடிவ அஸங்க ஆத்ம ஸ்வரூபமே; பரமேஸ்வரனும் ஸச்சிதானந்த வடிவன்தான்; காணப்படும் நாமரூப வடிவ உலகம் மித்தை; போக்கிய ரூப உலகம் ஸஞ்ஜம் ஞான விசாரத்தில் மித்தை யென்று உணரப்படும் காரணத்தால், தான் (ஜீவன்) கர்த்தாவென்பதும் போக்தா வென்பதும் கற்பிதமாய்த் தோன்றும். தோன்றவே, போக்கிய போக்தா வடிவ ஜட சேதனப் பிரபஞ்ச காரணத்துவமும் பரமேஸ்வர ஸ்வரூபத்தினின்றும், நீங்கும். நீங்கவே ஆத்மப் பிரஹ்மைக்கிய ஞானமே மிஞ்சும். இந்த ஞானமே முமுக்ஷுவின் அடையத்தக்கது. “தஜிஜ்ஞாநாயுகம்” என்று சுருதிகூறுவது இந்த ஜீவப் பிரஹ்மைக்கிய ஞானத்தைத்தான். இதுதான் மேலானதாயுள்ள பரவித்தையாகும்.

வித்தை, பரம், அபரம் என இருவகைத்து. நித்திய நைமித்திக, காம்ய, பிராயச்சித்தாதி கர்மாநுஷ்டா னங்களால் இஹபர சுகங்களை யதுபவிக்கலா மென்று கூறும் கர்மகாண்ட சுருதிகளும், பேதத்தோடு கூடிய மூர்த்தி உபாஸனைகளைச் செய்து வைகுண்டம், கைலாசம் முதலிய உபாஸ்ய(ஸா)லோக்யங்களை யடைந்து ஸாமீப்ய, ஸாரூப்யாதி கிரம முக்திகளையும் பெற்றுப் பின்னரும் சாபாதிகளினடைவினால் மீண்டும் பூமியிற் பிறத்தலைப் புரா ணாதிகளினால் நாம் அறிவதனால் பிரதீக உபாஸனாப் பிரதி பாதக சுருதிகளும், அபரவித்தை யென்று கூறப்படும். இவ் வபரவித்தை அரித்ய பல முடைமையால் முமுகூஷுவிற்கு ஹேயமானது. ஆதலின் பரவித்தையாகும் ஜீவப் பிரஹ்மைக்கியரூப பிரஹ்ம வித்தையே முமுகூஷுவினால் அடையத் தக்கது. இதன் லாபத்திற்காகவே சற்குருவை அடைவது. “சமித்துக்களைக் கையில் உடையவனாய்” என்பதன் தாற்பரியமாவது, எங்ஙனம் ஸமித்தானது தன்னிடத்தில் நெருப்புப் பிடித்து எரிதற்குப் பிரதிபந் தகமாயுள்ள ஜலத்தின் சம்பந்தத்தினால் ஏற்பட்ட ஈரம் முற்றிலும் நீங்கப்பெற்றிருக்கின்றதோ அங்ஙனமே முமுகூஷுவாகிய தன் மனமும் ஜீவப் பிரஹ்மைக்கிய தத்துவ ஞானத்திற்குப் பிரதிபந்தகமாயுள்ள உலகப் பற்றுக்கள் யாவும் வைராக்கியாதி சாதனங்களினால் முற்றும் ஒழிந் துள்ளதென்று காட்டுங் குறிப்பாகும். இது மோட்சத்தில் விருப்பமுடைய சத் சிஷ்யனுடைய சிறந்த லக்ஷணம்.

“ஸோத்ரயம் ஸுஹநிஷ்டம்” என்னும் இரண்டு பதங்கள் சற்குருவின் தன்மையைத் தெரிவிக்கின்றன. குரு, சிஷ்யனுடைய சந்தேகங்களையும் விபரீதங்களையும் போக்கடிக்க, அத்யாத்ம ஞான சாஸ்திரங்களைத் தான்

நன்கு கற்றறிந்தவராயும், ஜீவப் ப்ரஹ்மைக்கிய சுவானுபவ முடையவராயும் இருத்தல் வேண்டும். இந்த லக்ஷணங்கள் பொருந்தியவர்தான் ஆசார்யன் எனப்படுவர்.

சூலிநொதிவி ஸாஸூராணி ஹூராவாரெ ஷூராவயகூவி |
ஹ்யம் சூவரதெ யஸூரக தஸூராவாயு உஹுதெ ||

என்னும் பிரமாணப்படி, “சாஸ்திரங்களை நன்கு சோதித் துணர்ந்து எங்கும் அகண்டேக ரஸமாய்க் கண்டு, அந்த பாவத்தோடு ஒழுகும் ஆசாரத்தையே மேலாகிய ஆசார மென்று சிஷ்யர்களுக்குப் போதித்துத் தானும் அந்நிலையில் நிற்பவரே ஆசார்யனாவான்.” என்றேற்படுகின்றது. இத்தகைய சிறந்த ஆசார்யன், முழுக்ஷுவல்லாத தாழ்ந்த அதிகாரிகளைக் கண்ட காலத்தில் அவர்களின் தன்மைக்கு மாறுபாடானதும், அவர்களால் கிரகிக்கக்கூடாததுமான மேல் நிலையைப்போதித்து அவர்களது புத்தியை மயக்க மாட்டார்கள். “நஸூலிஹேஓ ஜநயெசு” என்னும் பிரமாணத்தின்படி அவரவர்களது அதிகாரத்திற்கும் தன்மைக்கும் தக்கபடியே உபதேசிப்பர். இத்தகைய லக்ஷணங்களையுடைய குருவே சிஷ்யர்களால் அடையத் தக்கவர்.

குருவில்லாமல் எவனும் எந்த வித்தையையும் அப் பியவிக்க முடியாது. எனின், அதீந்திரியமாயும், பார லௌகிகமாயுமுள்ள ஆத்மாபின்ன பிரஹ்மத்தை யறி வதற்கு குரு அவசியம் வேண்டுமென்று சொல்லவும் வேண்டுமா?

ஜீவப் பிரஹ்மைக்கியத்தையே பரமதாற்பரியமா யுடைய வேத, வேதாந்த, ஸ்மிருதி, புராண இதி ஹாஸ, ஸூத்ராதிகள் கடலுக்குச் சமானமெனக் கூற லாம். நாம் நேரே கடலுக்குச் சென்று கடல் நீரையருந்தி தாகத்தைத் தணித்துக்கொள்ளல் முடியாது. இதை யறி

யாது ஒருவன் தாகமுடையோனாய்க் கடல் நீரைக் குடிப்
பானேயாயின், குளிக்கப் போய்ச் சேற்றைப் பூசிக்
கொள்வதுபோல், தாகத்தைத் தணித்துக்கொள்ளப்
போய் தாகத்தை அதிகப்படுத்திக் கொண்டவனாவான்.
இங்ஙனமே அத்தயாத்ம சாஸ்திரங்களை நமக்கு நாமே கற்
றுணர முயல்வதாகும். இம்முயற்சியினால் நமக்குப் பரம
தாற்பரியமாயுள்ள ரஹஸ்யார்த்தம் புலப்படாத இம்
மட்டேயன்றி, விபரீதமான அர்த்தங்கள் தோன்றி நமது
அஞ்ஞானம் முன்னிலும் அதிகப்படும்.

எங்ஙனம் மேகமானது கடல் நீரை அருந்தி, ஸர்வப்
பிராணிகளும் குடித்து நீர் வேட்கையைத் தணித்துக்
கொள்ளத் தக்க மதுரமான நீரைப் பொழிகின்றதோ, அங்
ங்ஙனமே, சற்குருவும் வேத வேதாந்தம் முதலிய ஸகல சாஸ்
திரங்களையும் கற்றுணர்ந்து சிஷ்யர்களின் அதிகாரத்திற்
கேற்ப, அவரவர்களுக்குத் தகுதியானவற்றையுபதேசித்து
முடிவில் மேலான நிலைமைக்குக் கொண்டு வருகின்றனர்.
ஆதலின் சற்குருவின் மூலமாகவேதான் ஞான சாஸ்திர
விசாரம் செய்ய வேண்டியது.

சாஸ்திரங்கள் அநந்தமாயும் கடல் போல் அதிக
விஸ்தாரமாயும் இருப்பதால் அவற்றை யெல்லாம் குரு
முகமாய் அறிதல் கூடாததொன்றேயாகும். ஆயினும் ஒரு
வனுக்குச் சிறந்த குரு பக்தியிருக்குமேயாயின், அவர்
மூலமாய் அவனுக்குக் கிடைத்துள்ள ஒரு வாக்கியத்தின்
மூலமாய், எல்லா சாஸ்திரங்களின் ரகசியத்தையும் அறி
தல் கூடும். ஸாதகனான சிஷ்யன் காமக்குரோதாதி கல்
மஷங்கள் அற்ற தன் தூய ஹிருதய பிடத்தில் சற்குருவை
எழுந்தருளச் செய்து ஸதா அவரை மானவிகமாய்ப்
பூஜித்தல்வேண்டும். இத்தகைய சிஷ்யன், தூய்மையான
மனத்தையுடைய தன்மையால், தன் அந்தக்கரணத்

திற்கு அதிஷ்டானமாய் விளங்கும் தனது ஆத்ம ஸ்வரூப பரதேவதையைச் சற்குருவின் அருளால், குருஸ்வரூபமாகவே அறிகின்றான். அவனுக்குத் தோன்றும் எண்ணங்கள் யாவும் குருவின் உபதேசத்தினால் கிடைத்தவைகளென்றே கொள்ளத் தகும்.

குரு தத்துவமானது பரமேஸ்வர தத்துவத்தைவிட மேலானதென்று ஸகல சாஸ்திரங்களும் கூறுகின்றன.

ஸிவோஷு மாரூ ஸூரதா

மாரூ ருஷு நகூந ||

என்று ஸூத்ரஸம்ஹிதை கூறுகின்றது. சிவன் கோபித் தால் அதை குருவால் நீக்க முடியும். குரு கோபத்தை நீக்க யாருமில்லை. இதனால் சிவதத்துவத்தைவிட குரு தத்துவம் சிறந்ததென்று ஏற்படுகின்றது.

திருவிடைமருதூரில் சில வருடங்களுக்குமுன் பிசுஷு சாஸ்திரிகள் என்னும் பெரியார் ஒருவர் இருந்தார். அவர் தனது குருவின் ஆணையை மீறி உலகத்திற்கு நன்மை செய்யவேண்டி ஞான சாஸ்திரமாகிய ரிபுகீதையை வட மொழியிலிருந்து தமிழில் மொழிபெயர்த்தார். இதனால் குருசாபம் ஏற்பட்டுத் தமது இருகண்களும் பார்வை குன்றியன. குருவும் பரிபூர்ணபாவத்தை அடைந்தனர். பிறகு அவர் இன்னது செய்வதெனத் தெரியாமல் தனது உபாஸனமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ ஆனந்த தாண்டவ மூர்த்தி யாகிய ஸ்ரீ நடராஜரைத் துதிக்கச் சிதம்பரம் சென்று, சற்குரு பாவனையாய்த் துதித்துத் தான் மொழிபெயர்த்த நூலை அர்ப்பணம் செய்து ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தின் முடிவிலும் ஸ்ரீ நடராஜரைத் துதித்தனர். சாஸ்திரிகள் மீது கருணைகூர்ந்து நடராஜப்பெருமான் ஒருகண் பார்வையை யருளி, குருவின் கட்டளையை மீறியதால் இன்னொரு கண்

பார்வையைத் தம்மால் தருதல் முடியாதென்று கனவில் தோன்றிக் கூறினர். இச் சரித்திரத்திலிருந்து சிவதத்துவத்தை விட குருதத்துவம் சிறந்ததென்று தெளிவாகின்ற தல்லவா?

மேலும் “சுணாரணீ யாநூஹதொஹீ யாநு” என்ற வாக்கியப்படி பரமாத்மா அணுவுக்கும் அணுவாயும், மகத்துக்கும் மகத்தாயும் விளங்குவதுபோல், குரு என்னும் பதமும் மகத்துக்கும் மகத்தானவர் என்று அறிவிக்கின்றது. ஆதலின் குருவுக்கும் பரமாத்மாவிற்கும் உள்ளவும் பேதமில்லை என்று ஏற்படுகின்றது.

மற்றொருவகையிலும், பரமேஸ்வரனைவிட சற்குரு மேம்பட்டவரென்று ஏற்படுகின்றது. எப்படி யெனில் பரமேஸ்வரன் சிருஷ்டி முதலிய பஞ்சகிருத்தியங்களை மாயையோடு கூடிச் செய்கின்றனர். அதனால் அவரை மாயாவிசிஷ்ட சேதனர் என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. சற்குருவோவெனில் சுத்த சைதன்னிய ஸ்வரூபர். ஆதலின் மாயா காரியங்களாகும் பஞ்சகிருத்தியங்களும் அவரிடம் கிடையா. குருதத்துவம் பிரபஞ்சாதீதமானது. பிரபஞ்ச காரணராகிய பரமேஸ்வரனே ஸ்ரீ குரு ரூபமாய் வருகின்றார். இங்ஙனம் அவர் குருவடிவமாய் வருங்கால், தான் லீலையாய்க்கொண்ட மாயையை நீக்கிச் சுத்த சைதன்யமாதல் வேண்டும் என்பது சாஸ்திர சம்மதமாகும்.

ஆதலால் குருதத்துவம் எல்லாவற்றிலும் சிறந்து விளங்குவதோடு பரப்பிரஹ்மத்திற்கு அபின்னமாயும் இருக்கின்றதென ஏற்பட்டது.

குருவின் நாமதேயங்களின் தத்துவ விமர்சனம்

ஸ்ருதி, ஸ்மிருதி முதலிய அத்யாத்ம சாஸ்திரங்களில் குருவுக்குப் பல நாமங்கள் கூறப்பட்டு அவற்றின் அர்த்த

கு-என்பது தத்துவ ஞானத்தை யருளல். ர-என்பது அத்தத்வக்ஞானம் அநுபவத்திற்கு வரும்படி செய்தல். உகர மென்பது ஆத்மஞான அநுபவத்தினால் ஆத்மப் பிரஹ்மைக்கியத்தை யுணர்தல். ஆகிய இவற்றை யருளுவதால் குருவெனும் பெயர் சித்தித்தது.

ஆசார்யன்

சூவினொதிணி ஸாஸ்திராணி ஹோவாபெ ஸ்வாவய்குவி |
ஸ்யம் சூவாபெ யஸ்யாசு தஸ்யாஹாஸ்ய உஹுதெ ||

எல்லா ஞான சாஸ்திரங்களையும் நன்கு சோதித்
துணர்ந்து, ஆத்மப் பிரஹ்மைக்கிய மென்னும் மிகச்
சிறந்த ஆசாரத்தைச் சிஷ்யர்களுக்குப் போதித்துத்
தானும் அந்நிலையில் நிற்பதனால் ஆசார்யன் எனப்படுகின்
றான்.

ஆராத்தியன்

சூதீவாவ ப்ரஹ்மநாதோ ராமஹேஷாஹி வஜ்ர நாக |
யுரானெகநிஷி விதூக்ஷாசு சூராயு உதி கயுதெ ||

ஆத்ம ஞானத்தை யருளுவதாலும், ராகத்துவே
ஷாதிகளற்று விளங்குவதாலும். ஸதா ஜீவப் பிரஹ்
மைக்கிய சமாதியில் இருப்பதனாலும், ஆராத்தியன் என்
னும் பெயர் ஏற்பட்டது.

தேசிகள்

பெவதா ருபவயாரிக்ஷாசு ஸிஷ்யாநுபுஹ கார
ணாக |
கரூணாய ரிபுதிட்குக்ஷாசு டெஸிக் கயிதஃ விரயெ ||

பிரகாசமே வடிவமாயுடையதாலும், சிஷ்யர்களின்
அனுக்கிரஹத்திற்குக் காரணராயிருப்பதாலும், கருணையே
தேகமாயுடையதாலும் தேசிகள் என்று அழைக்கப்
படுகின்றனர்.

ஸ்வாமி

ஸாநு ஸாமகிஸுநீயசு வரதகூயு விர்தநாக ||
ரீயுர ஜூநவிஹீநகூசு ஸாஜீதி கயிதஃ விரயெ ||

வாஸனாகூய மனோ நாசங்களால் பரதத்துவ சிந்தனை யுடைமையினாலும், கற்பிதமாகிய உலகப்பிரவிர்த்தி யில்லாமையினாலும் ஸ்வாமி எனப்படுகின்றனர்.

மஹேஸ்வரன்

செநாசொஷாழி டிரகூகாசு ஹேதுவாஷாழி வஜு
நாக |

ஸாழி பூரணிஷு ஸாஷுஸூரக ரஜிகூகாஷு சஹேஸூரஃ ||

மனத்தின் அசுத்தங்கள் நசித்ததனாலும், வாதங்களில் தலையிட்டுக் கொள்ளாது யாவருடனும் நட்பு கொள்வதனாலும், நாய் முதலிய தாழ்ந்த பிராணிகளிடத்திலும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்து ஆத்மாநந்தத்தில் திளைக்குங் காரணத்தால் குருவிற்கு மஹேஸ்வரன் என்னும் பெயருண் டாயிற்று.

ஸ்ரீநாதர்

ஸ்ரீசோக்ஷ ஜோந டாகூகூகாசு நாடி பூஷாஷுவோய
நாக |

ஸூமிதாஜோந விஹூகூகாசு ஸ்ரீநாய : கயித : ப்ரியெ ||

மோகூஷ ஞானத்தையளிப்பதனாலும், நாதப் பிரஹ்மத் தின் ஞானத்தை ஆத்மாவிற்கு அபேதமாய்ப் போதிப்ப தாலும், அஞ்ஞானம் ஒழிந்து விளங்கும் லிங்கத்தினாலும் ஸ்ரீநாதர் என்னும் பெயருண்டாயிற்று.

தேவன்

செஸ காவாலிரொயெந வதூரோநாத் கூவாமஜெ |
வஸீகூத ஜமஜீவாசு செவ ஹூவிய்யதெ ||

கால தேசங்களுக்கு விரோதமில்லாமல் சிஷ்யர்களுக் குக் குலாகமங்களாகிய ஞான சாஸ்திரங்களைப் போதிப்ப

தாலும் உலகப்பற்றுக்களினின்றும் நீங்கினவராயும், எல்லா ஜீவர்களையும் தனது ஞானப்பார்வையில் தன் வயப்படுத்துபவராயும் இருப்பதால் தேவன் எனப்படுவான்.

பட்டாரகன்

ஹவவாஸ ப்ரஸாநாக டுக்ராரெநுக் செவாராக |
ரக்ஷணாக கரீநீயகூரக ஹ்ராநக உதீரிக : ||

ஜனன மரணமென்னும் ஸம்ஸாரத்தை யொழிப்பதனாலும், ஆனந்தஸ்வரூப மோக்ஷத்தை யளிக்கும் (டகார) பீஜரூப சிற்சந்திர கலையைச் சிரசில் அணிந்திருப்பதாலும், தன்னைச் சரணமடைந்தவரை பிறப்பிறப்பென்னும் பெரு நோயினின்றும் ரக்ஷிப்பதனாலும், மனோஹரமாய் இருப்பதனாலும் அவர் பட்டாரகர் என்னும் பெயரைப் பெற்றார்.

பிரபு

புமவூமபி வெஹந்த ரஹஸ்யாயு விஸுநாக |
ஹுதி ஸுதி புஹநாஹு புஹ ரிகுலிய்யதெ ||

மறை பொருளாயுள்ள ஆகமங்கள், வேதாந்தங்கள் முதலியவற்றின் இரகஸ்யங்களை நன்கு விளக்குவதனாலும், போக மோக்ஷங்களை யருள்வதனாலும் பிரபு என்றழைக்கப்படுவர்.

யோகி

யொநி ஸுஹநாஸ்யாநாக ப்ரஹ்மரஹு ஸுஹ
வெஹவாக |

ஹ்மநாஸ்யாநா வஹ்மகூரக யொநிதிகுலிக : ஹ்மநெ ||

மந்தரங்களின் வீர்யரூபமான தத்துவத்தை விளக்கி, யொநி முத்திரையின் ரஹஸ்யத்தைப் போதிப்பதாலும், தேவகணங்களால் பூஜிக்கப்படுவதாலும் யோகி என்பர்.

ஸம்யமீ

ஸம்மஹிவ வரித்ரா மாக்ஸயத்ருக்ஞாஸ்யோஸ்யாஸு |
 லிய சூத் திவ்யஸ்காஸ ஸம்யதீத்ரு விய்யதெ ||

உலகப்பற்றினாலுண்டாகும் துக்கங்களை யெல்லாம்
 ஒழித்ததனாலும், பிரஹ்மசரியம் முதல் அதிவர்ணஸ்ரமம்
 வரையிலுள்ள எந்த ஆஸ்ரமத்திலும் வசிப்பதாலும், கட்
 டுப்படுத்தும் தர்ம சாஸ்திரங்களுக்கு அதீதமாய் விளங்
 குவதாலும் ஸம்யமீ என்னும் பெயர் ஏற்பட்டது.

அவதூதர்

சுக்ஷரக்ஷாஸ வரெணுகாஸ யத்ரு த ஸம்ஸாரஸம்யநாஸு |
 தக்ஷஸ்யயுஸிஸ்காஸ சவயத்ருதொஸிய்யதெ ||

நாச ரகிதமாய் இருப்பதனாலும் யாவராலும் பூஜிக்
 கப்படத்தக்கவரா யிருப்பதாலும் “தத்துவமலி” முத
 லிய மஹா வாக்கியங்களினால் சித்திக்கும் ஸ்வரூபமுடைய
 வரா யிருத்தலினாலும் அவதூதர் என்னும் காரணப்பெயர்
 ஏற்பட்டது.

இதுகாறும் நாம் விசாரித்த நாமங்களினால் ஸ்ரீ குரு
 நாதரின் இயல்பும் மகிமைபும் நன்கு விளங்குகின்றன.
 மேலும் ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதாசார்யாளின் பரம குரு
 வாகிய ஸ்ரீ கேளட பாதாசார்யாளால் இயற்றப்பட்ட
 ஸ்ரீ வித்தியா மந்த்ர ரத்ன ஸூத்ர வியாக்கியானத்தில்,

“யயா வ்யஸ்ய க்ஷஸஃ கூஹஸ்யெ க்யாயுவாகஃ |
 தயா ஷெவஸ்யேந்த்ரஸ்ய மூரூஸ்யெ க்யாயு உயுதெ ||
 தஸ்யாஸு மூரூ ரெவஸ்யேந்த்ரஸ்ய மூரூ ரெவ ஸ்யஸ்யஸு |
 ஸவனவஸ்யேந்த்ராயிஷாந ஷெவதா || ஷெஷாஹாவாஸு |
 ஸ்யஸ்யரோ மூரூ ராதேதீதி வயநாஸு,

எங்ஙனம் கடம், கலசம், சூம்பம் முதலிய பதங்கள் குடத்தின் பர்யாய நாமங்களோ, அங்ஙனமே தேவ, மந்திர, குரு முதலிய பெயர்கள் ஒரு பொருளையே குறிக் கும் பரியாய நாமங்களாகும். ஆதலின் குருவே மந்திர ஸ்வரூபம், மந்திரத்தின் அதிதேவதையும் அவரே. உண்மை நோக்கில் ஈஸ்வரன், குரு, ஸாதகன், இவர்களுக்குப் பேதமே இல்லை என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆனால் சிஷ்யனாகிய ஸாதகன், தனக்கும் தன் குரு வுக்குமுள்ள அபேதத்தைப் பரிபூர்ண அகண்டாகார விருத்தியில் பாவிக்கலாமே யன்றி குரு சக்ருஷையிலும், பக்தியிலும், ஒழுக்கத்திலும் எள்ளளவுங் காட்டக்கூடாது. “ஹாவாஸெஹிதம் ஸுஹ கஸ்யபூஸு கிருயாஸெஹிதம் ஹி கஸுரம்” என்பது இதற்குப் பிரமாணமாகும்.

குரு த த் து வ ம்

தத்துவம் என்றால் உண்மைப் பொருள் என்று அர்த்தமாகும். அழிவில்லாமல் நித்தியமாயுள்ள தத்து வம் ஒன்றே. எங்ஙனம் நெய்யானது ஆயுளை விருத்திசெய் யுங் காரணத்தால் அதற்கு “ஆயுஸ்” என்று கூறப்படு கின்றதோ அங்ஙனமே பாரமார்த்திக தத்துவமான பரப் பிரஹ்மத்தை யறிதற்குச் சாதனங்களாயுள்ள சிலவற்றைச் சாஸ்திரங்களில் தத்துவங்கள் என்று கூறப்பட்டிருக்கின் றன. இத்தத்துவங்கள் 25 என்றும், 36 என்றும், 51. என் றும், 96 என்றும், பலவகையாயுள்ளன. சைவம், சாக் தம் முதலிய ஆகமங்களில் முப்பத்தாறு தத்துவங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வாகமங்களை யொட்டி, அம் முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் மூன்று வகைப்படும். அவை

முறையே அசுத்த தத்துவங்கள் 24 ; சுத்தாசுத்த தத்துவங்கள் 7 ; சுத்த தத்துவங்கள் 5 ; ஆக முப்பத்தாறு.

சுத்த தத்துவங்கள் 5. :—சுத்தவித்தை, ஈஸ்வர, ஸதா சிவ, சக்தி, சிவம் என்னும் ஐந்து தத்துவங்களும் சுத்த தத்துவங்களாகும்.

சுத்தாசுத்த தத்துவங்கள் 7. :—மாயை, கலை, அவித்தை, அராக, கால, நியதி, புருஷன் என்னும் ஏழும் சுத்தாசுத்த மிஸ்ர தத்துவங்களாகும்.

அசுத்த தத்துவங்கள். 24. :—பூதங்கள் 5., தன் மாத்திரை 5., கர்மேந்திரியங்கள் 5., ஞானேந்திரியங்கள் 5., மனம், புத்தி, அகங்காரம், பிரகிருதி ஆக இருபத்தினன்காகும். சுத்த தத்துவங்கள் ஐந்தும் ஞானபூமிகைகளாகும். சுத்த வித்தையினால், சுத்தாசுத்த தத்துவத்திலுள்ள புருஷன், தனக்கு மாயையினால் தோன்றியதான, கலை, அவித்தை, ராகம், காலம், நியதி என்னும் ஐந்து மறைப்புக்களால் ஏற்பட்ட பேதத்தை யொழித்துத் தான் பரமேஸ்வர வடிவினனே என்று அறிகின்றான். பின்னர் ஈஸ்வர தத்துவத்தினால், பிரபஞ்சத்திற்கும் பரமேஸ்வரனுக்கும் உள்ள அபேதத்தையும் அறிகின்றான். ஜகத்து, ஜீவன் பரம் என்னும் மூன்றன் அபேத வுணர்ச்சி இத்தத்துவங்களால் உண்டாகின்றது. இதுவே அகண்டாகார விருத்தி வடிவ சிற்சக்தியென்னும் சக்தி தத்துவம். இந்த அகண்டாகார சிற்சக்தி வடிவ விமர்சமானது, ஸ்வயம் பிரகாச நித்திய ஆனந்தகன சிவமாய் நிற்கும் நிலையே சிவ தத்துவம் எனப்படும். இங்கே கூறப்பட்ட சிவம், சக்தி என்னும் இரண்டு தத்துவங்களும் தத்துவ ரூபமாயும் அத்தத்துவங்களுக்கு அதித ரூபமாயும் விளங்கும் என்பது சாஸ்திர சித்தாந்தமாகும்.

குரு என்னும் பதமானது “ அஞ்ஞானத்தைப் போக்கி ஞானத்தையளிப்பவர் ” என்னும் அர்த்த முடைய காரணத்தால், மேற்கூறிய மூவகைத் தத்துவங்களிலும், குரு தத்துவமானது அதிஷ்டித்துக் கொண்டு அந்த அந்த தத்துவங்களின் ஞானங்களை அசுத்தமாகவோ, மிஸ்ரமாகவோ, சுத்தமாகவோ கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும்.

சுத்த தத்துவங்களாகும் சுத்த வித்தை முதலியவற்றில் விளங்கும் ஞானம் அல்லது குருதத்துவம் பிரதானமும் பாரமார்த்திகமுமாய் இருக்கும்.

சுத்தாசுத்த தத்துவங்களாகும் மாயை முதலிய ஏழு தத்துவங்களின் விமர்சனமாவது:—சுத்த சிவ தத்துவமானது மாயா தத்துவத்தினால் வியாபிக்கப்பட்டபோது எங்கும் வியாபகமாய் உள்ள உணர்ச்சி நீங்கி “ பரிச்சின்னன் ” என்கிற வுணர்ச்சியுண்டாகின்றது. இது தான்கலா தத்துவம். பரிச்சின்ன பாவம் ஏற்பட்டவுடன் “ ஸர்வக்ஞன் ” என்ற வுணர்ச்சி நீங்கி “ கிஞ்சிக்குன் ” என்னும் மயக்கம் உண்டாகின்றது. அது அவித்யா தத்துவம். பின்னர் “ அவாப்தகாமன், நித்ய திருப்தன் ” என்னும் உண்மையானது அராக தத்துவத்தினால் மறைந்து இது வேண்டும்; அது வேண்டும் என்னும் அவா வுண்டாகின்றது. அவாவோடு கூடிய பின்னர் காலதத்துவத்தினால் “ நித்தியன் ” என்னும் உணர்வுநீங்கி “ அநித்தியன்; காலத்தினால் கட்டுப்பட்டவன்; என்றைக்காயினும் எனக்கு மரணம் உண்டு.” என்னும் எண்ணம் உண்டாகின்றது.

இங்ஙனம் காலதத்துவம் ஏற்பட்டவுடனே இன்ன இன்ன காலத்தில் இவை இவை செய்யப்படவேண்டும் என்னும் நியதியானது, கர்த்தவ்வியம் அற்ற அகர்த்தாவுக்கு நியதி தத்துவத்தால் ஏற்பட்டது. மாயையினால்

ஏற்பட்ட அவித்தை முதல் நியதியீரகவுள்ள விசேஷப் தத்துவங்களினால், வாஸ்தவத்தில் தான் சிவமாய் இருந்தும், பரிச்சின்ன, கிஞ்சிக்கு, ஸகாம, அநித்திய, நியாமக அத்தியாஸங்களை யடைந்து, புருஷன் அல்லது ஜீவன் என்னும் பெயரைப் பெறுகின்றான். இதில் அசுத்தமாயுள்ள மாயையும் அதன் காரியங்களாயுள்ள கலாதிகளும் நீங்க, புருஷன் உண்மைச் சிவமாகின்றான். புருஷன் சிவமாதற்குச் சுத்தவித்தை முதலியன அத்தியாவசியமாம்.

இனி அசுத்த தத்துவ விமர்சம் செய்வோம். பிரகிருதி முதல் பிரிதிவி ஈரகவுள்ள இருபத்தினான்கு தத்துவங்களும் ஜட சொரூபமானவை. இவை ஸ்தூல, ஸூக்ஷ்ம, காரண தேக வடிவமானவை. இவைதான் போக்கிய வடிவ பிரபஞ்சமாயும், போகாயதனமான சரீரமாயும் விளங்குவன. யான், எனது, என்னும் அஹங்கார, மமகாரங்கள் இவற்றிலுள்ளனவாகும். இவற்றோடு சேர்ந்துதான் புருஷன் பல துன்பங்களுக்கு உட்பட்டு வருந்துகின்றான். புருஷனிடத்துள்ள அத்தியாஸம் நீங்கி விடின் அவன் ஞானியாகின்றான். ஞானிக்கு அசுத்த தத்துவங்கள் துக்கரூபமன்று. ஏனெனில் அவனுக்குத் தானல்லாதவற்றில் தானென்னும் மயக்கமும், தனதல்லாதனவற்றில் தனதென்னும் பிராந்தியும் அற்றிருக்கின்றன.

பிரகிருதி முதல் பிரிதிவியீரகவுள்ள அசுத்த தத்துவங்கள் ஆத்மாவல்லவென்று ஆத்ம விவேகத்தினால் நேதி செய்து (இதுவல்லவென்று உணர்ந்து) தள்ளுதற்குரிய ஞானத்தை யளிப்பவர் அசுத்ததத்துவ உபாதியையுடைய குருவாவர். இங்ஙனமே சுத்தாசுத்த தத்துவ உபாதியையுடைய குருவையும், சுத்த தத்வோபகித குருவையும் அறிக.

ஸ்ரீகௌட பாதாசார்யாள் இயற்றிய ஸ்ரீவித்யா மந்திர ரத்ன ஸூத்திரங்களில், இந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களையுடைய அசத்த, சுத்தாசத்த, சுத்த தத்துவங்களுக்கு முறையே ஆத்ம, வித்யா, சிவதத்துவங்களெனும் பெயரளிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாத்ம, வித்யா, சிவதத்துவங்கள் தான் மானவ, ஸித்த, தீவ்விய மென்னும் மூவகையான குருமண்டல ஓக (கூட்ட)ங்களாகும். இம்மூன்று வகையான குரு மண்டலங்களும் உபாதிகளோடு கூடியனவே. நிருபாதிக ஸ்வரூப குருதத்துவமோ வெனின், இவ்வுபாதிகளுக்கு அதிஷ்டானமாய் விளங்குவதாகும். இது மனோவாக்குகளுக்கு எட்டாததாக விருக்கின்றது. ஆதலின் பரஸ்வரூபமாம். இதுவே துரிய ஸ்வரூபமுமாகும். இதுதான் தத்துவாதீத வடிவம். “ஷ்ரீஸ்ரீஸுதக்ஷ ரீயம் தக்ஷாசீதம்ஹி ஸஹுரொஹக்ஷம்” என்று விருபாக்ஷ பஞ்சாசிகை கூறுகின்றதை இங்கே அறிதல் அவசியம்.

இத்தகைய சாந்த, சிவ, அத்வைத துரிய ஸ்வரூப குரு தத்துவமே தான் விமர்சாத்மகமாயுள்ள ஆத்ய சக்தியாய் விளங்குகின்றது. “மஹாஹாராஜா ஹவெஹக்ஷிஸாவிஸாஹ ரீயீதா | நவக்ஷம் தஸ்ய ஷேஹஸ்ய ராஹக்ஷை நாஹவ ஹாஸதே||” என்னும் தந்திர ராஜப் பிரமாணத்தின்படி குருஸ்வரூபமானது விமர்ச ஸ்வரூபமான சித்தசக்தியென்னும் ஆத்யசக்தியாகும். குருஸ்வரூபத்தின் ஒன்பது வகையாகும் தன்மையானது தேகத்திலுள்ள இரண்டுகண், இரண்டு காது, இரண்டு மூக்கு (நாசித்வாரங்கள்), வாய், பாயு, உபஸ்தம் என்னும் ஒன்பது ஓட்டைகளால் விளங்குகின்றது. மேற்கூறிய நவத் துவாரங்களாலும் ஞானம் ஏற்படுவதால் அவைகள் குரு ஸ்தானங்களாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

சக்தி இரண்டு வகைப்படும். ஒன்று சிற்சக்தி. இது தான் சிவத்தின் ஸ்வாபாவிகமான ஆத்ய சக்தியென்று கூறப்படும். மற்றொன்று அபரா சக்தி அல்லது ஜடசக்தி யாகும். “விஹிதீ: வெதநாஸுவா ஜஸக்திஜட வாக்ஸிகா” என்று ஸ்ரீ லலிதா ஸ்ஹஸ்ரநாம ஸ்தோத் திரத்தில் கூறியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. இந்த சித் சக்திருப ஆத்ய சக்தியானது சுத்தப் பிரகாச வடிவ சிவத் திற்குப் “பரிபூர்ணேஹம்” என்னும் பராஹந்தையை விமர்சம் செய்வதனால் குருஸ்வரூபமாகக் கூறப்பட்டது இந்த பராஹந்தையானது காமகலா ஸ்வரூபம்; இது பிர காசவடிவ சிவமும், விமர்சரூப சக்தியும் ஐக்கியமான ஸ்வ ரூபம். இதன் பின்னரே “ஸொடகூராயத; ஸக்ஷத் வஹுஸூராம் ப்ராஜாயய” என்னும் சிருஷ்டியின் இச்சை யுண்டாயிற்று. இச்சை, ஞானம், கிரியை யென்னும் மூன்றும் மாயாரூப அவித்யா சக்திகளாகும். ஜடப்பிர பஞ்ச சிருஷ்டியின் பொருட்டு ஏற்பட்டன வாதலின் இவைகள் ஜடசக்திகளே. இச்சுஜடசக்திகள் குருவினிடத் தில் கிடையாது. ஏனெனில் அவருக்குக் கர்த்தவ்வியம் இல்லை. கர்த்தவ்வியம் பரமேஸ்வரனிடத்தில் ஜீவர்களின் கர்மாநுபவங் காரணமாகக் கற்பிக்கப் படுகின்றது.

விமர்சரூப குருவை ஒன்பது வகையாய்ச் சாஸ்திரங் கள் கூறுவதன் அபிப்பிராயம் யாதெனில், பாஹ்ய விஷ யங்களின் ஞானம், கண், காது முதலிய இந்திரியங்களால், மனத்திற்கு ஏற்பட்டு, பிரமாதாவாகிய ஜீவனால் அறியப் படுகின்றது.

பாஹ்ய ஞானம் பேதத்தோடு கூடியதேயாகும். ஆயி னும் அந்தஞானத்திற்கு உபாதியாயிருக்கும் (பேத) விஷயத்தை நீக்கிவிடின், பேத ரஹித அகண்ட ஞானம் சேஷிக்கும். எங்ஙன மெனின், குடஞானம், மண்ஞானம்,

நமது சிரஸிலுள்ள பிரஹ்மரந்திரத்தில் ஆயிரம் இதழ்களோடு கூடிய கமலம் ஒன்றுள்ளது. இது கீழ் நோக்கியிருக்கும். இங்ஙனமே மூலாதாரத்திற்குக் கீழ் ஒரு ஸஹஸ்ராரம் இருக்கிறது. இது மேல் நோக்கியுள்ளது. கீழுள்ள இந்த ஸஹஸ்ராரம் சிவப்பு நிறமாயிருக்கும்.

இது குள ஸஹஸ்ராரமென்று பெயர். பிரஹ்மரந்தரத்தி லுள்ளது அகுள பத்மமாகும். இது வெண்மை நிற மானது. இதன் கர்ணிகையில் ஒரு முக்கோணம் உண்டு. இந்த முக்கோணத்தின் மூன்று ரேகைகளிலும் ஒவ்வொரு ரேகைக்குப் பதினாறு அக்ஷரங்கள் வீதம் 48 எழுத்துக்களும், மூலைகளில் ஹ-ள-க்ஷ என்னும் மூன்று அக்ஷரங்களுமாக ஐம்பத்தோரெழுத்துக்களும் விளங்கும். ஆதலின் இம்முக்கோணம் மாத்ருகாபீடமாகும். இந்த மணிபீடத்திற்குள் பன்னிரண்டு தளங்களுள்ள ஒரு சிறு கமலமுண்டு. இந்த ஸ்ரீக்ஷ்மமான கமலத்தின் மத்தியில் (கர்ணிகையில்) ஸத்குரு நாதரது சரணங்கள் விளங்கும். இது தான் பாரமார்த்திகமான குரு ஸ்வரூபம் விளங்கும் ஸ்தானமாகும்.

இத்தகைய பாரமார்த்திக சிவாபின்ன குரு ஸ்வரூபமானது, அகண்டாகார விருத்தியினால் ஸ்வயமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றது.

முற்கூறிய பிரகிருதி முதல் பிரிதிவி யீராகவுள்ள இருபத்து நான்கு அசுத்த தத்துவங்களும், ஆத்ம தத்துவத்திலடங்கி மானவ ஓக குரு மண்டலமென்னும் பெயரைப் பெற்று துவைத விருத்தியால் விளங்கும்.

மாயை, கலை, அவித்தை முதலிய ஏழு சுத்தாசுத்த தத்துவங்களும் வித்தியா தத்துவத்திலடங்கி வித்த ஓக குரு மண்டலமென்னும் பெயரைப்பெற்று ஸாக்ஷி விருத்தியால் பாவிக்கப்படுகின்றன.

எஞ்சிய சுத்த வித்யாதி சிவாரந்தமாயுள்ள ஐந்து சுத்த தத்துவங்களும் சிவ தத்துவத்தில் அடங்கி திவ்விய ஓக குருமண்டலமென்னும் பெயரைப்பெற்று அகண்டாகார விருத்தியினால் பிரகாசிக்கின்றன. தத்துவாதீத சிவாபின்ன பர ஓக குரு ஸ்வரூபமானது ஸஹஜ ஸ்திதியாகவே உள்ள

நிலையாகும். துவைத விருத்தி ஜாக்கிரத்திலும்; ஸாக்ஷி விருத்தி ஸ்வப்னம், ஸுஷுப்தி, ஸுக துக்காநுபவம், அத்தியாஸம், மனோகல்பித தியேய ஸாக்ஷாத்காரம் முதலியவைகளிலும்; அகண்டாகார விருத்தி சுத்தத்ரிபுடி ரூப ஸவிகல்பஸமாதியிலும் விளங்குவனவாயிருக்கின்றன.

இங்ஙனம் குருஸ்வரூபமானது பிரிதிவிமுதல் சிவாந் தமாயுள்ள முப்பத்தாறு தத்துவரூபமாயும், அத்தத்துவா தீதமாயும்; ஆத்ம, வித்யா, சிவதத்துவரூபமாயும், அவற் றிற்கு அதீதமாயும்; ஞானேந்திரிய, கர்மேந்திரிய அந்தக் கரணவடிவமாயும், அவற்றிற்கு விலக்ஷணமாயும்; துவைத, ஸாக்ஷி, அகண்டாகார வடிவ விருத்தித்திரய ஸ்வரூபமா யும், அவற்றிற்கு அதிஷ்டானமாயும்; ஜாக்கிரம், சொப் னம், சுஷுப்தி, பிரமை (அத்யாஸம்), தியானம், ஸவிகல்ப ஸமாதி முதலிய அவஸ்தைகளாகவும், அவற்றில் விளங்கும் அகண்ட ஞானமாகவும் பிரகாசிப்பது ஒருவாறு சுருக்க மாய் விமர்சிக்கப்பட்டது.

இனி, குரு பாரம்பர்ய ஞானத்தையும் அதன் இன்றி யாமையை (அத்தியாவசியத்தையும்) விசாரிப்போம்.

குருபாரம்பரை

பிரஹ்மவித்தையானது குருசிஷ்யக்கிரமத்தில்தான் நிலைத்து இருக்கிறது. கண்டாசு கண்டாபஷெஸெந ஸம்ப்ராப்த லேவநீ தயம் || பிரஹ்மவித்தையானது, பிரஹ்ம ஸ்வரூப குரு அவதாரங்களில் முதலாவதான ஸ்ரீ தக்ஷிண மூர்த்தியினின்றும் சிஷ்யப் பிரசிஷ்யக் கிரமமாய் இப் பூமியின்கண் பரவி நிலைபெற்றுச்செழித்து வளர்ந்துகொண் டிருக்கின்றது என்பது இதற்குப் பிரமாணமாம்.

முமுகூஷு அல்லது ஸாதகனானவன், பாரம்பர்யக் கிரமத்தில் வந்து, பரம்பரையின் ஞானத்தோடுள்ள ஒரு

குருவை யடைந்தாலன்றி, அவன் கருதிய பலனை யடைய முடியாது. வாரம் வயெடுண விஜோதா ஹ வங்வினோ ஹ || என்று வாமகேச்வரதந்திரம் கூறுவது இங்கு அறி தற்பாலது. அன்றியும் ஸ்ரீஸூக்த ஸம்ஹிதையிலும்—

யொவிஷ்டா ஸந்ததி ஜோந விஹீநொ டேஸிகொ
ஹவெசு |

ஸநஹா ஹக்ஷணெ நெநவக்ஷுபூராயிம் விநிவதயெசு ||

யொவிஷ்டா ஸந்ததி ஜோந விஸிஷ்டா டேஸிகொ
ஹவெசு !

ஸொநாயாஸெந ஸம்ஸாராஸூணாஸூகாரகொ
ஹவெசு ||

ஸம்பூதாய விஹீநாய விஷ்டா வெஹாந்த வாரமா : |

ஸாவிஷ்டா நெநவ விஷ்டாஸூசு ஹதிதக்ஷ விஹாஷ்ஸிதி : ||

வாரம் வஸூ வஸிஜோநம் வரவிஷ்டா பூவதக்ஷு |

வாரம் வஸூரவ ஸொயெந விஷ்டா ஸாலீயக்ஷ வக்ஷரா ||

யாயாமொ சூவஸி ஜோநம் விவாஹஸூராவ காரக்ஷு |

வாரம் வஸூ வஸிஜோநம் தயா ஜோநொவ காரக்ஷு ||

ஸக்தி ரஸூ ஸஹீ விஜ்யஹதெ யஸூ டேஸிக
வரம்வரா யூதா |

ஸக்தி ஸிபிரவி ஹாஸ்தி ஸகூரொ : ஸம்ஹார வர
வெஹெநநதம் ||

எவனொருவன், குரு ஸம்பிரதாய பரம்பரையில் வராமலும் தன் குரு பரம்பரா ஞான மில்லாமலும் உள்ள குருவை யடைவானேயாயின், அவன் ஆகாசபக்ஷணத்தால் தனது

பசியைத் தீர்த்துக்கொள்ள முயல்பவனாவன். ஆனால் ஸம்பிரதாய பரம்பரையில் வந்த வொருவன், குருவாகப் பவிப்பானேயாகில், அவன் தனது சிஷ்யர்களின் பவ பந்தங்களை வெகு சுலபமாய் ஒழித்து அவர்களைக் கரையேற்றுகின்றான். “ஒ வேதாந்த வித்யா பாரங்கதர்களே ! “குரு பரம்பரையின் ஞானமின்றியவன், தான் அடைந்த வித்தையினால் ஞானத்தைப் பெறுவதில்லை” என்று வித்வான்கள் கூறுகின்றனர் ; ஆதலின் குரு பாரம்பரிய ஞானமே பிரஹ்மஞானத்தைப் பூர்ணமாப் அளிக்கின்றது. விவாஹத்தில் கோத்ர ஞானமானது எவ்வளவு அவசியமோ, குருபரம்பரா ஞானமும் பிரஹ்மவித்யாவித்தியில் அவ்வளவு அவசியமாக விருக்கின்றது.

எவனுக்குத் தேசிகனுடைய பரம்பரையின் ஞானம் நன்றாக விருக்கின்றதோ அவனுடைய ஆத்மசக்தி நன்கு விகலிக்கின்றது ; குருபரம்பரையின் ஞானத்தினால் அவனுக்கு மோக்ஷம் வெகுசுலபமாய்ச் சித்திக்கின்றது.

இந்த குரு பரம்பரையானது ஸ்ரீ தக்ஷணாமூர்த்தியினின்றும் ஆரம்பித்திருப்பதாய் முன்னர் கூறப்பட்டது.

ஃஹா ஃஹி வ ஸாராஹாஹா ஸஹாஹாஹா ஸஹாஹாஹா ||

சுஷ்ர ஃஹாஹாஹா வயபுஃதாஹா வஹா ஹாஹா வஹாஹாஹா ||

என்னும் சுலோகமானது குருபரம்பரையின் முதல், இடை, முடி களைத் தெரிவிக்கின்றது. இது சுத்தாத்வைத பிரஹ்மவித்தியா குருபரம்பரை. உபநிஷத்துக்களில் பிரஹ்மவித்தியா பரம்பரை மற்றொரு வகையாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்ரீவித்யா சாஸ்திரங்களில் மற்றும் வேறொரு வகையாகவுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

ஞானசார்ய பரம்பரை, ஆதிமுதல் அந்தம் வரையில் தெரியாமற் போனாலும், ஸாதகனுக்குத் தனது குரு, பரம

ஸ்ரீவித்யா குருபரம்பரையில் ஆதியாக ஸ்ரீமஹா தேவரைக் கூறினோம். இந்த விஷயம் காமகலா விலாஸத்தில் நன்கு கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

வடகூர், சேக்கூர், நிரம்ஜனொ விஹாஜிய சூநதும் வரம்
 உகூரடி உவநிஷ ஐக்கூரீகூர், விஜாநதவந வர
 சாயுட பூகாஸ விஸூடாத்தூக வரஜெஸூர வனவ, வரஜ
 காராணிகம் ஸூயஜெவ, ஸூராத்நம், காரிகயா விநு
 ராடுவ காரிகாஜெஸூரீ ராடுவ ஐஷி சிபூந பூபூவ
 ஐஷி விஜ சோநவளவாதி கசோவசீனெடா மாரா
 ஜெவயா தூஸாநு சுதிவந ஹதி ஹாஜெ வஸாக்கூதீதி

தாதுரூ|| உபரிஷத்துக்களில், ஸத்து, சித்து, ஆநந்தம், அநந்தம் என்பனவாதிகளால் நிர்த்தேசிக்கப்பட்ட சத்தப் பிரஹ்மமானது, காமேஸ்வர காமேஸ்வரிகளாகப் பவித்து அவர்களுள் ஒருவருக்கு மற்றொருவர் குருவாகி, திவ்விய ஸித்த மானவ மென்னும் பெயரையுடைய குருபரம்பராக் கிரமத்தைப் பக்திமான்களைச் சம்ரக்ஷிக்கும் பொருட்டு இவ்வுலகில் பரவச்செய்து நிலை நிறுத்தினார்கள். இந்த காம காமேஸ்வரர்கள் பிந்துபீடத்தில் அதிஷ்டிதர்களா யுள்ள வர்கள்.

சூலீந : ஸ்ரீவீரே க்ருதயம்மகாரே மாராஸிவொ
விஜயாம் |

தவெஸ்யுடின ஸுஸகெக்ரு காஜெஸுயெயு விஜெயு
ராவிவினெரு ||

ஸ்ரீசக்கரத்தின் மத்தியத் திரிகோணத்தின் நடுவி லுள்ள ஸ்ரீபீடமென்னும் மஹோட்யாண பீடத்திலுள்ள மஹா காமேஸ்வரர், தனது விமர்ச சக்தியான மகா காமேஸ்வரிக்கு ஆதி யுகமாகுங் கிருதயுகத்தில் ஆத்ம வித்தை யை யுபதேசித்து ஆதி குருவானார். இவருக்குச் சர்யாநந்தநாதர் என்று பெயர். ஸ்ரீ வித்யாநந்தநாதர், ஸ்ரீபரமசிவாநந்தநாதர் முதலிய பெயர்களும் இவருக்கே உண்டென்று தக்கப் பிரமாணங்களால் ஏற்படுகின்றன.

குரு ஸார்வ பெளமராகிய இவர், இரண்டாவது யுக மாகிய திரேதாயுகத்தில் ஸ்ரீ ஊர்த்வாநந்த நாதரென் னும் உட்டிசாநந்த நாதருக்கும், துவாபரயுகத்தில் ஷஷ் டிசாநந்த நாதருக்கும், கலியுக ஆரம்பத்தில் மித்ரேசா நந்தநாதருக்கும் ஸ்ரீ ஆத்மவித்தை யை உபதேசித்தருளின ரென்பது, “ஸீஜதிருதயாபி வதீநு வரீக்ஷு விஜயாம்
புகாஸ்யாஜிஸ வனகெதரொவ திருதயம் ஸஜி

நமசிவாயம் மந்திரம் திரிசூகம் எனும் பிரமாணத்தால் நன்கு புலப்படுகின்றது. திரேதாயுக குருவாகிய உட்டிசாநந்த நாதர், துவாபரயுக குருவாகிய ஷஷ்டிசாநந்தநாதர், கலியுக குருவாகிய மித்ரேசாநந்த நாதர் இம்மூவரும் முறையே சிவ, வித்யா, ஆத்ம தத்வ ஸ்வரூப சக்தி, காமராஜ, வாக்க்பவ பீஜங்களின் அதிபதிகளாய் விளங்குகின்றார்கள். இவர்கள் ஓகத்தரய ஸ்வரூப குருமண்டல நாதர்களுக்கு உபதேசித்துக் குருகுலத்தை விருத்தி செய்தார்கள் என்று காமகலா விலாசம் கூறுகின்றது.

இங்ஙனமாயின் ஸ்ரீ சக்கிர மத்தியத் திரிகோண ரூப காமகிரி, பூர்ணகிரி, ஜாலந்தரம் என்னும் முன்று பீடங்களில் நித்திய ஸாந்நித்தியராய் உள்ள மித்ரேசர் முதல் மூவரும் குருமண்டலத்தில் உள்ள ஓகத்திரய குரவர்களும் திரேதாயுகத்தில் இருப்பதற்கு நியாயமில்லை. ஆகவே ஸ்ரீ சக்கிரத்திற்கும், சக்ரதிஷ்டான தேவதைகளுக்கும் இவைகளைப் பிரதிபாதிக்கும் சுருதிகளுக்கும் அநித்யத்துவம் ஏற்படுகின்றது. ஆதலின் ஒவ்வொரு யுகத்தில் ஒவ்வொருவருக்கு உபதேசிக்கப்பட்டதென்பது பொருந்தாது.

இது நியாயமே. இங்கே யுகமென்பது நம்மால் விவகரிக்கப்படும் காலமன்று. காலத்தின் அதிருஷ்டம தமமாகிய ஒருத்ருடியிலும் கிருதாதி நான்கு யுகங்களும் உண்டு. காலத்தின் அங்கங்களாகும் விநாடி, கடிகை, முஹூர்த்தம் முதலிய ஒவ்வொன்றிலும் கிருத, திரேத, துவாபர, கலியுகபாகங்கள் உண்டு. ஆதலின் பரப்பிரஹ்மம் காமகலா ஸ்வரூபங்கொண்டு சப்தரூபமும் அர்த்த ரூபமுமான சிருஷ்டியை யெந்தக்காலத்தில் செய்ததோ அந்தக்ஷணத்தின் முதலாவது பாகம் கிருதயுகம், இரண்டாவது பாகம் திரேதாயுகம், மூன்றாவதும் நான்காவதும்

துவாபர, கலியுகங்களாகும் என்று அறிவது அவசியம்
 சிருஷ்டியின் ஆதியை அறிதற்குக்கூடாதாதலின் சிருஷ்டி
 அநாதி. ஸ்ரீசக்கரத்திலுள்ள குருமண்டலமும் அநாதியே
 யென்பதற்கு யாதோராக்ஷேபணையு மின்று. ஸ்ரீசக்கரத்
 திலுள்ள ஓகத்திரயத்தோடு நம்முடைய குருத்திரயம்
 ஐக்கியப்படுதலால் நமது குருபரம்பரையும் அவிச்சின்ன
 மாகவே யிருக்கின்றது.

இனி குரு பாதுகா மந்த்ரத்தின் விமர்சம் செய்யப்படு
 கின்றது. குரு, பரமகுரு, பரமேஷ்டிகுரு என்னும்
 குருத்ரயத்தோடு சேர்க்கப்பட்டு விளங்குவது பாதுகா
 மந்த்ரமாகும். ஆதலின் பாதுகா மந்த்ரத்தினாலேயே குரு
 பரம்பரை விளக்கமாகின்றது. இந்த மந்த்ரம் பிரஹ்ம
 வித்யாதீக்ஷையில், முதலில் உபதேசிக்கப்படுகின்றது.
 பாதுகா யென்றால் என்ன ?

வாயநாச ஸவஹுரித ஸ்ராவ நெந ஶஹூயாசு |
 சுரங்கிதாயு வுடாநகாசு வாஹுகேதுவிய்யதெ ||
 என்னும் பிரமாணப்படி, ஸாதகனாகிற முமுகூஷின்
 ஸகல பாபங்களையும் போக்கி, ஜனன மரணமென்னும்
 மஹா பயத்தினின்றும் காப்பாற்றி அவன் அதிக ஆவ
 லோடு இச்சிக்கும் மோக்ஷத்தை யளிப்பதால் பாதுகை
 யென்று அழைக்கப்படுகிறது.

பாதுகா மந்த்ரஸ்வரூபம்

* தாரதி தய சுஹாரீ ஸொஹம் ஹம்ஸஸிவாஷுஜநம்
 யுக்தாபு |
 ஶாடிஸ ஸீஜெயுக்தாஹம் ஸ்ரீமஹ நாயஸு வாஹு
 கா வநெ ||

* இந்த சுலோகம், இந்நூலாசிரியரால் இயற்றப்பட்ட
 ஸ்ரீ குருவாய்ஸ்தவத்திலுள்ளதாகும்.

என்னும் சுலோகத்தினால் ஸ்ரீகுரு பாதுகா மந்த்ரஸ்வரூபம் கூறப்படுகின்றது.

த்ரிதாரீ யென்னும் மூன்று விமர்சப் பிரணவங்களோடு, குமாரீ யென்னும் பாலா பீஜங்கள் மூன்றும், ஹம்ஸ ஸ்ரீவஸ்டோஹம்—ஸொஹம் ஹம்ஸஸ்ரீவஃ—ஹம்ஸ ஸ்ரீவஸ்டோஹம் ஹம்ஸஃ என்னும் மஹா வாக்கியங்களும் ஹ்-வ்-வ்-வெஹ் - ஹ் - வ் க்ஷ-ஜ்-ஜ்-வ்-ந்-ய-ஹ்-என்னும் பன்னிரண்டு பீஜங்களுங் கூடியது பாதுகா மந்த்ரமாகும். பாதுகை யென்பது பாதங்களைத் தாங்கும் பாதக்குறடு அல்லது பாதரகைபாகும். பாதுகைக்குத் தன்னை யாராதிக்கும் ஸாதகனைத் தரணம்செய்யும் சாமர்த்தியம் உள்ளது ஸத்குருவின் பதகமலத்தின் ஸாங்கத்யத்தினாலேதான் என்றறியத்தக்கது. குரு சரணவைபவம் மனோ வாக்குகளுக்கு எட்டாத விஷயமாகும். “வாஷொ஽ஸ்ய விஸுர ஹிதாநி த்ரீவாஜஸ்யா஽ஜ்ஜதஹி” பிரஹ்மாபின்ன ஸத்குருவின் ஒருபாதம் அவித்யா வசத்தரான ஸாதகர்களின் பொருட்டுள்ள தாகும். த்ரீவாஜஹிதாநி ஶஹா நாராயணோப நிஷத்தித், பிரஹ்மத்திற்கு அவித்யா பாதம், வித்யாபாதம், ஆநந்தபாதம், துரீயபாதம் என நான்கு பாதங்கள் உள்ளதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இங்கே பாதம் என்பது (பதம்) அடையவேண்டிய இடத்தை அடைவிப்பது என்னும் அர்த்தத்தில் வந்ததாகும்.

ஸத்குருவானவர் சிஷ்யனுக்கு வித்தையை உபதேசித்து அவனை அவித்யா பாதத்தினின்றும் வித்யா பாதத்திற்கு ஏற்றி, வித்யாபாதத்தில் பிரஹ்மாபின்ன அஹங்கிரஹோபாஸனரூப மனன விதித்யாஸனங்களின் மூலமாய் ஸவிகல்ப ஸமாதிருப ஆநந்தபாதத்தை யடைவிக்கிறார்; பின்னர் துரீய பாதமும் அடையப்படுகின்றது. இதுவரை வில் சத்குருவின் கடாக்ஷம் அத்தியாவசியம்.

குரு மஹாவாக்யோபதேஷ்டா. ஆதலின் குரு பாதுகா மந்த்ரமும் மஹா வாக்யதுல்யமாகத்தான் இருத்தல் வேண்டும்.

பாதுகா மந்த்ரார்த்த விசாரம்

இம் மந்த்ரத்தின் முதலிலுள்ளது மூன்று பிரணவங்கள். பிரணவம் ஒன்றுதானே? மூன்று பிரணவங்கள் எப்படி வந்தன? எனின், பிரஹ்மப் பிரணவமான பிரகாசப் பிரணவம் ஒன்றுதான். இதுதான் பிரஹ்மத்தின் வாசகம். வாசகம் தனது சக்தி விருத்தியினால்லாமல் லக்ஷணவிருத்தியால் பிரஹ்மத்தைக் குறிக்கின்றது. லக்ஷண விருத்திக்குத்தான் அகண்டாகார விருத்தியென்று மற்றொரு பெயர். இதுதான் விமர்சவடிவம். பிரஹ்மம் பிரகாச விமர்ச வடிவமாபிருப்பினும், இவ் விமர்சாம்சம் ஸாதகனுக்குத்தான் மிகவும் உபயோகமா யிருக்கின்றது. விமர்சத்தின் பாரமார்த்திக தத்துவம் ஸாதகனுடைய ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பிரஹ்மத்தோடு ஐக்கியப்படுத்துதலே யாகும். ஆதலின், எங்ஙனம், பரமாத்ம ஸ்வரூப தத்வத்தின் வாசகம் “ஓம்” என்னும் பிரகாசப் பிரணவமோ அங்ஙனமே ஜீவாத்மாவாய் உள்ளபோது துவம் பதத்தின் வாசகம் விமர்சப் பிரணவமென்று கூறப்படும். இவ்விமர்சப் பிரணவத்தின் லக்ஷயார்த்தம் கூடஸ்த ஸ்வரூப பிரத்யக் ஆத்மாவாகும். இவ் விமர்சப் பிரணவங்கள் ஐந்து ஆகும். இவ் வைந்து விமர்சப் பிரணவங்களும் ஒரு ஜீவனது ஜாக்கிரம், ஸ்வப்னம், ஸுஷுப்தி, துரீயம், துரீயாதீதம் என்னும் ஐந்து அவஸ்தைகளில் விளங்கும் விஸ்வன் தைஜஸன், பிராக்ஞன், ஸாதகன் அல்லது அப்பியாஸி ஆரூடன் அல்லது பிரௌடன் என்னும் ஐந்து நிலைகளைத் தெரிவிக்கின்றன. ஆதலின் விமர்சப் பிரணவங்கள் பல வாய்த்தான் இருக்கும்.

துவைத விருத்தியோடு கூடிய ஜாக்கிரத் அபிமானி யான விஸ்வன், “ஸாஸூயொநிக்ஷாஸு” என்னும் சாப் தப்பிரமாணப்படி வேதங்களால் தத் பத வாச்யனான பர மேஸ்வர ஸ்வரூபத்தை விமர்சம் செய்கின்றான்.

இக்குமாரி பீஜங்களுக்குப் பின்னர் (1) ஹம்ஸஸ்திவ ஸ்ரோஹம்- என்றும் (2) ஸௌஹம் ஹம்ஸஸ்திவஃ- என்றும் (3) ஹம்ஸஸ்திவ ஸ்ரோஹம் ஹம்ஸஃ என்றும்

த்வாதஸ பீஜார்த்த விமர்சம்

ஹ ஸ-வ-ஹ்ர- இவை நான்கு பீஜங்கள். ஹ-ஸ-க்ஷ-ஜ-உ-வ-ரா-ய-ஓம் என்பவை எட்டு பீஜங்கள். ஆக பன்னிரண்டு பீஜங்கள். ஹ்-வ்-ஹ்ர- என்பது கேசரீ பீஜமாகும். வெ-ஹ்-ஹ்ர- ஹ்ர- ஹ்ர- ஹ்ர- இது பிரஹ்மத்திலேயே ரமித்துக் கொண்டுள்ள ஸமாதி நிலையைத் தெரிவிக்கின்றது.

ஹ்-பரமேஸ்வரன், ஸ்-சக்தி, வ-சுத்தப் பிரஹ்மம். தத்பத லக்ஷ்யார்த்தத்தை துவம்பத லக்ஷ்யார்த்தத்தோடு ஐக்கியப்படுத்தினால் சுத்தப்பிரஹ்ம அத்தைவத நிலை வெளியாகின்றது. இந்நிலையை அடைதற்கு ஸாதனமாயுள்ளது ஹ்ர- என்பது. வ என்பது வாம பாகத்தைக் குறித்து நிவிருத்தி ஞானத்தை ஸ-ஓசிக்கின்றது. ர என்னும் அக்ஷரமானது ஐக்கிய விமர்சத்தையும், வ-ஓ என்பது ஆதார ரூப ஸத்தாஸ்பூர்த்தியையும் தெரிவிக்கின்றன. ஆதலால் கேசரி பீஜமானது பிரகாச விமர்ச வடிவமாயுள்ள பிரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை அதத் வியாவிருத்தி வடிவ அந்தர்முக (நிவர்த்தி) விருத்தியால் அல்லது அகண்டா கார விருத்தியினால் அபரோக்ஷமாய் அறிந்து தன்னையும் (ஸாதகனையும்) பிரபஞ்சத்தையும் ஐக்கியம் செய்வதை புணர்த்துகின்றது.

ஹ்-வ்-ஹ்ர-ஜ-ஹ்-வ்-ஹ்-ய-ஓம் என்பவை எட்டு பீஜங்கள். இவற்றோடு கேசரீ பீஜங்கள் நான்கும்சேர்ந்து பன்னிரண்டு பீஜங்கள் குருபீடத்தின் கமலத்திலுள்ள பீஜங்களாகும்.

வியிவிவ கலோந்தவடவ டிகுடி ஹைக்கூடாவு) ருமிரு
 லீணி வீடு |

ஹாடிஸுடிவ கலோடு ஸ்ரீஹ்ஸிக ராஜஸு) ஹாண லவ
 வம்பெ ||

ஆக்ஞா சக்கிரத்திற்கு மேல் இருக்கும் பிரஹ்ம ரந்
 திரத்தில், ஸஹஸ்ரதள கமலத்தில், தத்துவாதீத நிருபாதிக
 குருஸ்தானம் உள்ளதென்றும் அக்குரு ஸ்தானமாகிய
 மாத்ருகா பீடத்தில், பன்னிரண்டிதழ் கமலத்தில், மேற்
 கூறிய பன்னிரண்டு பீஜங்கள் விளங்கும் என்றும் முன்
 னர் கூறப்பட்டது. இப்பன்னிரண்டு வியஷ்டி பீஜங்களில்
 நான்கின் ஸமஷ்டி கேசரீ பீஜமென்றும், எட்டின் ஸமஷ்டி
 ஆநந்த பைரவ பீஜமென்றும் சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்
 றன. இவ்வாநந்த பைரவ பீஜமே நவநாத பீஜமென்றும்
 கூறப்படும்.

நவநாத பீஜங்களின் அர்த்த விமர்சம்

ஸ்ரீ குரு ஸ்வரூபமானது அஞ்ஞான நிவர்த்தகமும்
 தத்துவ ஞான பிராப்தகமுமாம். ஞானத்தாலன்றி அஞ்
 ஞான நிவர்த்தி சம்பவியாது. இந்த ஞானமும் பரோ
 கூடம், அபரோகூடம் என இருவகைத்து. இங்கு ஞான
 மென்பது ஆத்மா அல்லது பிரஹ்ம ஞானமேயாகும்.
 அநாத்ம வடிவ நாம ரூப பிராபஞ்சிக ஞானமல்ல. ஆத்ம
 ஸ்வரூப பிரஹ்மம் சப்தப் பிரமாணம் ஒன்றைத்தவிற மற்
 றொரு பிரமாணத்தால் அறியத்தக்கதல்ல. ஆதலின் பிரஹ்
 மாபின்ன ஆத்ம ஸ்வரூப போதக சப்த ஸ்வரூபமே ஸ்ரீ
 குருமூர்த்தியின் சிறந்த வடிவம் என்று ஏற்படுகின்றது.
 அவாந்தர வாக்கிய ரூப சப்த வடிவ குருவினால் பரோகூட
 ஞானமும், ஜீவப் பிரஹ்மைக்கிய வடிவ மஹாவாக்கிய
 ஸ்வரூப சப்தமாகும் குருவினால் அபரோகூட ஞானமும்

உண்டாகின்றன. இந்த சப்தமோ ஆகாசத்தின் குணம். ஆகாசம் மூன்று வகைப்படும். அவை பூதாகாசம், சித்த ஆகாசம், சிதாகாசமாம். இவை, முறையே விசத்தி (கண்டம்), ஆக்ஞை (புருவமத்தி), ஸஹஸ்ராரம் இவைகளில் விளங்குகின்றன. நாம் இப்பொழுது சிதாகாசத்தைப்பற்றி விமர்சிப்போம். மேற்கூறிய மூன்று வகையான ஆகாசங்களினுடைய சப்தங்களின் அர்த்த விமர்சம், (பூதாகாச சப்தார்த்தம்) துவைத விருத்தி, (மனாகாச சப்தார்த்தம்) ஸாக்ஷிவிருத்தி, (சிதாகாச சப்தார்த்தம்) அகண்டாகார விருத்திகளால் ஏற்படுகின்றன. இச்சிதாகாசமும் அதிஸூக்ஷ்மமான ஒன்பது வகையுபாதிகளால் விளங்குகின்றதென்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. இவ்வொன்பது உபாதிகளும் ஆஞ்ஞைக்கு மேல் ஸஹஸ்ராரம் வரையில் ஒன்பது ஸ்தானங்களில் இருக்கின்றன. இவை பிந்து, அர்த்தசந்திரன், ரோதினி, நாதம், நாதாந்தம், சக்தி, வியாபிகை, ஸமனை, உன்மநி, என்பனவாம். இவ்வொன்பது வகையான அதிஸூக்ஷ்மோபாதிகளை யதிஷ்டித்து சிவதத்துவ ஸ்வரூப அகண்டாகார விருத்தி வடிவ, ஜீவப்பிரஹ்மாபேதபோதக, அபரோக்ஷ ஞானப் பிரதாயக மஹா குரு விளங்குவார். இவ்வுபாதிகளோடு சேர்ந்தவர்களை நவநாதர்களாவர்.

விசேஷ பிரஹ்மஸ்வரூப ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமியின் நவவீரர்களும் இவர்களே. நவவித ஸமாதி விருத்திகளை யுண்டு பண்ணுபவர்களும் இவர்களே.

உமை, ஹைமவதீ என்னும் சிற்சக்தியின் பாதச் சிலம்பின் நவரத்தினங்களினின்றும் தோன்றிய ஒன்பது சக்திகளிலிருந்தும் பிறந்தவர்கள் வீரபாஹு முதலிவர்களாகும். சிற்சக்தியின் பாதச் சிலம்புகளே வேதங்கள் என்பது சாஸ்திரப் பிரஸித்தம். அவற்றின் மணிகளே

உபநிஷத்துக்கள். அவற்றினின்றும் பிறந்த நவவீரர்கள் ஜீவப் பிரஹ்மைக்கிய போதக அகண்டாகார விருத்தி ஸ்வரூபர்களென்பது பரம தத்வ ரஹஸ்யார்த்தமாகும்.

ஆஞ்ஞைக்குமேல் பிரஹ்மரந்திரம் வரையிலுள்ள பிந்து, அர்த்தசந்திரன் முதலிய ஒன்பது சிதாகாச ஸ்தானங்களில், கடைசியான உன்மனீ ஸ்தானமானது மனோ வாக்ஞைக்குக்கு எட்டாத தாகையால் அதை ஸமநா ஸ்தானத்தில் சேர்த்து எட்டாகக் கணக்கிடப்பட்டு, அவை ஹ, ஸ, கூஷ, ம, ல, வ, ர, யூம்-என்னும் எட்டு பீஜங்களால் கூறப்பட்டிருக்கின்றன வென்று ஸ்ரீ ரஹஸ்ய தந்திரத்தில் பிரதி பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இங்ஙனம் மேற்கூறிய எட்டு பீஜங்களால் பிந்து ஆகாசாதிஷ்டித குரு முதல் ஸமநாகாச அதிஷ்டித குரு வரையில் உள்ள எட்டு குருஸ்வரூப அகண்டாகார விருத்திகளோடு துரியாதீத பிரணவ லக்ஷ்யார்த்தமாகும் பிரஹ்மத்திலேயே ஸதாவிஹரித்துக்கொண்டுள்ளதென்று பொருள்படும் வெஹ்ரீ பீஜங்களாகும் ஹ ஸ வ ஹ்ரீ என்னும் நான்கு பீஜங்களோடும் விளங்குவது துவாதச தளகமலமென்னும் குருஸ்தானம் என்று ஒருவாறு சுருக்கமாய்க் கூறப்பட்டது. இதுதான் துரியாதீதப் பிரணவமாகும்.

இக்கமலத்திற்குள் “ஹ்ஸு” என்னும் இரண்டு பீஜங்கள் விளங்கும். இவைகள்தான் குருபாதுகைகள் இவற்றில் ஒன்று பிரகாசபாதுகை-மற்றொன்று விமர்ச பாதுகை-இவைகளே சிவசக்தி ஸ்வரூபம்; ஸோம அக்னி ஸ்வரூப அக்னிஷோமீயமும் இவையே. இவற்றின் ஸ்வரூபத்தை நன்கு அறிந்து இவற்றிற்கு மத்தியில் விளங்கும் 2-ஓகாசூரமாகும் பிந்துவில் ஐக்கியமுற்றவர்களே பரம

ஹம்ஸ ஸந்நியாவிகள். ஜீவன் முக்தர்களும் இவர்களே யாவர். இங்ஙனம் ஸ்ரீ குரு பாதுகா மந்திரம் அர்த்தத் துடன் விமர்சம் செய்யப்பட்டது. இனி குரு ஸ்வரூபத் தியானஞ் செய்யும் விதத்தை விசாரிப்போம்.

ஸ்ரீ குரு ஸ்வரூபத்தியான விசாரம்

ஹ்ருஷ் ஸாயமாஹ் ஹோஜ கணிகூர்வீம் வாஸிநஸு |
ஸிவரூபம் ஸ்ரேத வஸூரோஹ ஹிஷாநு மெவநஸு ||
ஹ்ருஷ் ஹ்ருஷ் ஹ்ருஷ் ஹ்ருஷ் ஹ்ருஷ் ஹ்ருஷ் ஹ்ருஷ் |
வாஹ்ருஷ் ஹ்ருஷ் ஹ்ருஷ் ஹ்ருஷ் ஹ்ருஷ் ஹ்ருஷ் ||

வஹ்ருஷ் ஹ்ருஷ் ஹ்ருஷ் ஹ்ருஷ் ஹ்ருஷ் ஹ்ருஷ் |
ஸ்ரீகூர்வீம் ஹ்ருஷ் ஹ்ருஷ் ஹ்ருஷ் ஹ்ருஷ் ஹ்ருஷ் ||

இதுகாறும் ஸ்ரீ குருபாதுகா மந்திர விசாரம் செய் யப்பட்டது. ஸ்ரீ குருபாதுகா மந்திரமானது பரம்பரா ஞானத்தை ஆதாரமாக வுடையதாகும். பரம்பரை ஞானமோ, குரவர்களின் கார்ய கரண ஸங்காதமான தேகத்தையும் பெருமைகளையும் குறிக்கும். ஆனால் குரு தத்துவமோவெனின் சுத்தப் பிரஹ்மஸ்வரூபத்திற்கு வேறல்லாமல், தேசகால வஸ்து பரிச்சேதமற்றதாய், மனோ வாக்குகளுக்கு எட்டாததொன்றாகும். ஆதலின், குரு ஸ்வரூபம் தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமுடையசரீரமா? அல்லது அபரிச்சின்ன அகண்டைகரண சேதனமா? வென்னும் சங்கை நிகழுகின்றது. இச் சங்கைக்குச் சமா தானமாவது:—

குரு ஸ்வரூப பாவனை சரீர நோக்கிலுமுண்டு; சேதன நோக்கிலு முண்டு. சரீர நோக்கத்திலுள்ள குரு ஸ்வரூப பாவனையால்தான் சேதன வடிவ குருஸ்வரூப பாவனை திடமாதல் வெண்டும்.

குருஸ்வரூபம் பரம், அபரம் என இருவகைத்து பரம் சேதனவடிவம்; அபரம் சரீரவடிவம்; குரு ஸ்வரூபத் திற்கு அஞ்ஞான நிவர்த்தகமே சிறந்த லக்ஷணமாய் இருக்கின்றது. ஸ்வஸ்வரூபத்தின் அஞ்ஞான நிவர்த்தி சாப்த போதத்தினுஸ்தான் உண்டாகுமென்று முன்கூறப்பட்டது. சப்தம் முகத்தினின்றும் வெளிக்கிளம்பவேண்டும். ஆதலால் குரு ஸ்வரூபத்திற்குச் சரீரம் அத்தியாவசியமாய் வேண்டியதாயிருக்கின்றது.

தஜ்ஜிஜ்ஜாநாட்யுஃ ஸமஸாரா ஜெவாலிமஜ்ஜெக ஸஜி த்ராணி : ஸ்ரோத்ரியம் ஸ்ரஹ்மிஷ்டம் என்னும் சுருதியும் ஸ்ரோத்ரியம், ஸ்ரஹ்மிஷ்டம் என்னும் விசேஷணங்களால் சரீரத்தோடு கூடிய குருவையே குறிக்கின்றது. குருபஸதனம், குருபக்தி, குருசம்ஸ்ருஷை, குருவாக்ய பரிபாலனம், முதலியவையாவும் சரீரஸஹித குரு தத்துவத்தில்தான் ஸாத்தியமாகும். குருநாம ஸ்மரணையும் குருரூபத்தியானமும் சாஸ்திரங்களில் கூறியிருப்பது சரீர பாவத்திலேதான் என்று ஏற்படுகின்றது. நாமரூபமற்ற சேதனபாவத்தில் நாமஸ்மரணையும் ரூபத்தியானமும் எங்ஙனம் ஸாத்தியமாகும்? ஆகவே சரீர வடிவத்தில் தியேயமாயுள்ள குரு தத்வம் சேதனவடிவத்தில் ஜேயமாகின்றது. ஆதலின் குரு தியானம் அவசியம் செய்யத்தக்கது.

தியானம் என்பது மானவிக கர்மமாகும். அதாவது ஒருருவத்தை மனத்தினால் கற்பித்து அவ்வுருவத்தையே மனத்தினால் தியானித்தலாகும். இக்கற்பனை, தியானம் செய்யும் புருஷனது அதீனத்தில் இருக்கின்றது. கூதடூஃ கூகூதடூஃ, கூந்யாகூதடூஃ யொயுகூகூகூ கூதூடூதம் சூ|| குறித்தபடி செய்யவோ, செய்யாமல் இருக்கவே அல்லது வேறு வகையாய்ச் செய்யவோ சாத்தியமாய்

இருப்பதனால் மானவிககர்மமாகும் தியானம் கர்த்தருந்ந்ர
மாகுமென்று சாஸ்திரங்கள் கூறும். ஞானமோ வஸ்து
தந்த்ரமாகும். ஒரு கடத்தைப் பார்த்து வீட்டின் ஞான
முண்டாகாது; கடம் என்னும் ஞானம் உண்டாகாமல்
இருக்காது. ஆதலின் வஸ்துதந்த்ரம்யதார்த்தமும், கர்த்தரு
தந்த்ரம் அயதார்த்தமுமாகும். ஆகவே தியானம் அய
தார்த்தம் என்று சித்திக்கின்றது. அயதார்த்த ஹ்ரி
ருபமான தியானத்தினால் முமுகூஷுவிற்ரு என்ன பயன்
ஏற்படும்? ஆகவே குரு தியானமும் பயனற்றதேயாகும்
என்னும் சங்கை உண்டாகின்றது.

சமாதானம்:—ஹ்ரி (ப்ரமம்) இரண்டு வகைப்படும்.
ஸம்வாதிப்பிரமம் ஒன்று. விஸம்வாதிப்பிரமம் மற்றொன்று.
மணியினது பிரபை (ஒளி)யில் மணியென்னும் ஞானம்
ஒன்று. தீபத்தின் பிரபையில் மணியென்னும் ஞானம்
மற்றொன்று. இவ்விரண்டும் அத்தியாஸமேயாயினும் மணி
யினது பிரகாசத்தை மணியென்று நினைப்பவனுக்கு மணி
யின் லாபம் (அடைவு) ஏற்படுகின்றது. தீபத்தின் பிர
காசத்தை மணியென நினைப்பவனுக்கு மணி எவ்வகையி
லும் கிடைப்பதில்லை. ஆதலின் கருதியபொருளையடைவிப்
பது ஸம்வாதி பிரமையாகும். பயனற்றதாய் ஒழிவது
விஸம்வாதி பிரமையாகும். ஆதலின் ஸ்ருதி ஸ்மிருதி முத
லிய பிரமாணங்களாலும், குருவின் உபதேசத்தாலும் சித்
தித்தபடி செய்யும் தியானம் கருதிய பயனைத் தருவதாய்
இருப்பதால், ஸம்வாதிப்பிரமையாய் இருக்கின்றது
பிரஹ்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன், இந்திரன், ஸூர்யன்,
ஸரஸ்வதி, மஹாலக்ஷ்மி, காளி, ஷண்முகன், முதலிய
தேவதைகளுக்கு ஸகுண ஸாகாரத்தியானம் சாஸ்திரங்
களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த அந்த தேவதையை
அததற்கு ஏற்பட்ட தியானத்தின்படி தியானிப்பது அவசி

ஸிவராத்திரிப் பௌதவஸ்து தோயுடனொருநெய்வநம் ||
 உயாசூர்ப்புஷிம் ஸ்ரீராமஸூம் வராகபகராம்புஜம் ||

மங்களகரமான வடிவம், தூய்மையான வெள்ளை வஸ்திரம், வெண்மையான புஷ்பமாலை, வெண்மையான பூஷணங்கள், வெண்மையான சந்தனப்பூச்சு முதலியவைகள், கருணை கசிந்தொழுகும் பார்வை, புன்முறுவலோடு கூடிய முகம், வரதம் அபயம் என்னும் முத்திரைகளோடு கூடிய இரண்டு கர கமலங்கள் இவைகளோடு கூடித் தனது,

வாரிங்கு மதயா வீத வவுஷாரண வெஷயா ।

வழுவதூர வாரிகரெ ஸகூர டிக்ஷஹுஜாவூத்யு ॥

இடது துடையின்மேல் மஞ்சள் நிறத்தோடும், செந்நிற வஸ்திர புஷ்ப, ஆபரணத்தி வேஷத்தோடும் தன் இடது கையில் ஒரு தாமரைப் புஷ்பத்தைத் தரித்துக்கொண்டுள்ள சக்தியை (குரு) தனது வலது கையினால் ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு இருக்கும் வடிவத்தைத் தியானித்தல்வேண்டுமென்பதுசாஸ்திரப் பிரமாணமாம். இத்தகைய வடிவத்தோடுள்ள குருவைஎங்கே இருப்பதாக பாவித்தல் வேண்டுமெனின் ஸ்ரீஸ்ரீஹ்ருஷ்யமாஹொஜகணிபூகாவீவாவரிநம்-தியானம் செய்பவன் தனது பிரஹ்ம ரத்திரத்திலுள்ள ஸஹஸ்ர தள கமலத்தின் கர்ணிகையிலுள்ள (மாத்ருகா) பீடத்தில் வலிப்பதாகத் தியானித்தல் வேண்டுமென்பது பிரமாணமாம். மேற்கூறிய குருத்தியானம், குருவின் சரீரத்தின் சிறப்பு லக்ஷணத்தோடு சேர்த்துக்கொண்டும் செய்யலாம்.

நாமரூப உபாதிகளோடு கூடிய ஸகுண ஸாகாரத்தியானம் செய்யச் செய்ய மனம் ஏகாக்ரப்பட்டு, தியேயம் நிலைக்கும். பின்னர் அஹங்கிரஹோபாஸனையின் அப்பியாச பலத்தால், நிருபாதிக ஆத்மபின்ன பிரஹ்ம ஸ்வரூபகுருமூர்த்தியின் பரதத்வத்தில், தியானத்தின் பொருட்டாகக் கற்பித்த நாமரூப உபாதிகள் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்க் கழியும். இங்ஙனம் முற்றும் கழிந்த பின்னர், நிருபாதிக குருஸ்வரூபம் எஞ்சி நிற்கும். இது தான் ஞேயஸ்வரூபம். தியேயம் ஞேயமாய்த் தோன்றிய அந்தக்ஷணத்திலேயே ஞாதா, ஞானம், ஞேயம் என்னும் திரிபுடியின் பேதத் தோற்றம் ஒழிந்து அபேததர்சனம் ஏற்

படும். இந்நிலை தான் அகண்டநிலை ; இந்நிலை தான் குருவின்
பரதத்வ ஸ்வரூபம்.

1. ஸ்ரஹாநந் வரஸிஸுவஹ் கெவயம் ஜ்ஞாநஸிடுதிடும் |
விஸ்தாசீதம் மமந ஸஹிஸம் தஜ்ஜிஸ்யா ஹிக்ஷிபு ||
வனகம் நிக்ஷம் விஜய ஜயம் ஸவயஸாக்ஷிஹிதம்
ஹாவாசீதம் த்ரிமுணரஹிதம் ஸஹிஸம் தம் நஜாதி ||
2. சுபம் வ ஜெயயாக்ஷாரம் வ்யாஷம் வநநவராவரம் |
தஜ்ஜிஹ் ஹிஸிபுதம் வநநதஜெஷ் ஸ்ரீமுராவெ நஜி ||
3. சுநந ஜாநநக்ஷாரம் வ்யஸஹம்
ஜ்ஞாந ஸ்ராவம் நிஜஹாவ யுக்தம் |
யொதீந் ஜீஷம் ஹவரொம வெஹி
ஸ்ரீஜ்ஞாஸம் நிக்ஷ ஜெஹம் நஜாதி ||
4. ஹம்ஸாவ்யாஹம் வரிவ்யதவத்ரு கஜெஹிபுஜெஹிஜ
மத்யாரணம்
விஸ்யாசீணம் ஜெநக வெஹி நியயம் ஸ்ரஹித ஜாநந
கம் ||
சுஹிஜெநக ஜெயம் விஜ்ஞாஸம் வயிணம் ஹநம்
தம் ஸஹம் |
வ்யக்ஷாக்கா விஜ்ஞம் மாரா வஹ் யூயெஹி
ஹம் ஸாஸ்த்ய ||
5. விஸ்யவ்யாவிநஜாதி ஜெவ ஜெயம் நிக்ஷம் வரம் நிஷ்ஜம்
நிக்ஷாஸம் ஸஹஸ்வத்ரு கஜெயம் க்ஷுபாக்கரொ
ஜெயவெ |

தித்ராநத லயம் ஸுபெக நியம் தித்ரம் ஸிவம்ஸு
பூம் |

யுராயெகம்ஸவடிம் பரா துரதரம்ஸுஹித ஸவடாமம்||

6. ஊயுடாநாய மாரொவடிம் துலுவ நொம்
காராவு விம்ஹாஸநம் |

விஜாஹா ஸஜெவெடி வரிதம் ஷடகரஸம்ஹாஸிணம்
கஜெத ஸுரடிநிகேகஜிவம் வடிண்ட புலாஸொ
விதம் |

ஸாந்தம் ஸ்ரீ மாராவம்கஜம் ஹஜிநஜெதநு
ஹ்நெராடிம் ||

என்று குருகீதை கூறுவது குருவின் பரதத்வமான
இந்நிலையைத் தான் என்றறிதற்பாலது.

ஸதாராபாஸநெ ஸுஜாயஸுரா ஹிததிவஹிதா
ஸஸம்ஸாராஹ்யுபெஷ்டெனா ஹவெடிவநஸம்ஸயம்||

என்னும் ஸ்மிருதிப் பிரமாணரீதியாய் எந்த முழுக்ஷு
வான ஸச்சிஷ்யனானவன் இதுகாறும் கூறிவந்தபடி
ஸ்ரீ குருதத்வத்தை நன்கு விமர்சித்து விதிப்படி உபா
ஸிக்கின்றானே அவன் ஸம்ஸார ஸாகரத்தைச் சந்தேக
மின்றிக் கடந்து நித்தியாநந்தப் பெருவாழ்வாங்கரையை
யடைகின்றான்.

சிவம்.

ஸ்ரீ மாரா ஹாணார விநாவடண ஜிவம்||

श्री गुरुचरणारविन्दाभ्यां नमः

श्रीमत्परदेवतायै नमः

॥ श्री गुर्वार्यास्तवः ॥

- विधिविलकमलान्तर्वसदकथहलक्षाख्यरुचिरमणिपीठे ।
द्वादशदलकमले श्री देशिकराजस्य चरणमवलम्बे ॥ 1.
- तारत्रितयकुमारी सोऽहं हंसश्शिवाख्यमनुयुक्ताम् ।
द्वादशबीजैर्लक्ष्यां श्री गुहनाथस्य पादुकां वन्दे ॥ 2.
- अग्नीषोमीख्यायां शुक्लारुणमिश्रविन्दुलक्ष्यार्थाम् ।
हंसपदमुख्यरूपां श्री गुहनाथस्य पादुकां वन्दे ॥ 3.
- आनन्दाकाररसामखिलमहादुरितनाशकद्वाराम् ।
शिवशक्त्यभेदरूपां श्री गुहनाथस्य पादुकां वन्दे ॥ 4.
- षड्विधविकारहीनां नानाविधचित्तलोकसुविलासाम् ।
वेदान्ताऽमृतसिक्तां श्री गुहनाथस्य पादुकां वन्दे ॥ 5.
- अष्टत्रिंशत्सकलां अग्न्यर्यमसोममण्डलप्रभवाम् ।
आम्नायशिखरवेद्यां श्री गुहनाथस्य पादुकां वन्दे ॥ 6.
- विमृशप्रकाशरूपां विगताज्ञानस्वरूपमहिमाढ्याम् ।
शाम्भवदीक्षालभ्यां श्री गुहनाथस्य पादुकां वन्दे ॥ 7.

- संसाराणवपोतां समयमताचारभावनान्तस्थाम् ।
वदरीधराश्रमस्थां श्री गुहनाथस्य पादुकां वन्दे ॥ 8.
- वेदान्तकमलवल्लभविद्योत्पलसोमसंविदाकाराम् ।
अद्वैतभावसारां श्री गुहनाथस्य पादुकां वन्दे ॥ 9.
- सहजावस्थासीमां सच्चित्सुखशुद्धबुद्धसर्वस्वाम् ।
सकलाध्यासनिरासां श्री गुहनाथस्य पादुकां वन्दे ॥ 10.
- वर्णाश्रमाद्यतीतां जीवन्मुक्तौघमान्यविभवार्थाम् ।
ललितापीठनिवासां श्री गुहनाथस्य पादुकां वन्दे ॥ 11.
- गुहावासमीशं गुणातीतमूर्तिं गणाधीशपूर्वप्रपूज्यं सुभक्त्या ।
गुहाऽकार माश्रित्य तत्ज्ञानदं तं गुहानन्दनाथं गुरुं वै भजेहं ॥ 12.
- अनाद्यन्तरूपं यदादित्यरूपं तदादित्यमूर्तिप्रभिद्यव्रजंतं ।
यदात्मप्रकाशप्रदानैकनिष्ठं सदा तद्गुरुं तं सुभक्त्या भजेऽहं ॥ 13.
- प्रकाशस्वरूपं परव्योमरूपं परातश्च पूर्वं परावद्विभाव्यं ।
प्रकाशेत्यधाऽनन्द नाधेतिचाऽख्यापरं तं गुरुंवै नतोऽस्म्यानतोऽसि ॥

॥ श्री महाषोडशीमातृका स्तोत्रम् ॥

- श्रीबीजपरमरूपां शृंगाररसप्रभावचिह्नहरीम् ।
श्रीशिवकामीनाम्नीं कामार्क्षीं नौमि कामपीठगताम् ॥ 1.
- ह्रींकारपञ्जरशुकीं हृल्लेखाख्यप्रणवसहजलक्ष्यार्थाम् ।
हळक्षत्रिकोणमध्यां कामार्क्षीं नौमि कामपीठगताम् ॥ 2.
- क्लींकारबीजरूपां कृष्णारुणशुक्लत्रिगुणसीमान्ताम् ।
कामेशविमृशरूपां कामार्क्षीं नौमि कामपीठगताम् ॥ 3.
- ऐंबीजवाग्भवाख्यां अ इ अंकारादि निगमशिखरस्थां ।
आयीपल्लविताख्यां कामार्क्षीं नौमि कामपीठगताम् ॥ 4.
- सौः कारशक्तिबीजां सोमाकानिलमंडलाधिष्ठाम् ।
सौभाग्यमंतलक्ष्यां कामार्क्षीं नौमि कामपीठगताम् ॥ 5.
- ओंकाराम्रयाद्यां सोहं हंसदिशिवाख्यमनुलक्ष्याम् ।
शब्दार्थलोकरूपां कामार्क्षीं नौमि कामपीठगताम् ॥ 6.
- ह्रीं द्वादशान्तविभवां गुरुमनुचक्रप्रपंचस्वोपास्याम् ।
हंसस्य हंसरूपां कामार्क्षीं नौमि कामपीठगताम् ॥ 7.
- श्रीसद्गुरुरूपधरां श्रीशिवकामेशवामसौन्दर्याम् ।
श्रीकांचिमध्यनिलयां कामार्क्षीं नौमि कामपीठगताम् ॥ 8.
- पंचार्णवाग्भवमुखीं पंचब्रह्मोपरिस्थविच्छक्तिं ।
पंचोपचार तृप्तां कामार्क्षीं नौमि कामपीठगताम् ॥ 9.

- हसकहलह्रीं लक्ष्यां अहमाकाराखयसिद्धकामकलां ।
हयमुखदेवैस्सेव्यां कामाक्षीं नौमि कामपीठगताम् ॥ 10.
- चतुरार्णशक्तिकूटां सकलह्रीमित्यखंडसंविदेकरसां ।
मुक्तिस्वरूपसीमां कामाक्षीं नौमि कामपीठगताम् ॥ 11.
- सौभाग्यहृदयरूपां सौःकाराभिन्नपरात्मिकां शक्तिं ।
आभासजीवसाक्षिं कामाक्षीं नौमि कामपीठगताम् ॥ 12.
- ऐंद्रपददायकांघ्रिं एमेंन्तार्थस्वरूपचित्कलिकां ।
एलविलसेव्यचरणां कामाक्षीं नौमि कामपीठगताम् ॥ 13.
- कलईसविन्दुरूपां कामेशप्राणरूपकामेशीं ।
ललितापदार्थलक्ष्यां कामाक्षीं नौमि कामपीठगताम् ॥ 14.
- ह्रीमित्याम्नायनुतां ह्रींकारैकपरायणस्यहृद्रम्याम् ।
ह्रींकार पेटिकमणिं कामाक्षीं नौमि कामपीठगताम् ॥ 15.
- श्रीनाथगुरुगुहाख्यां षट्त्रिंशत्तत्त्वपीठमध्यस्थां ।
निगमांतविभववेद्यां कामाक्षीं नौमि कामपीठगताम् ॥ 16.

श्रीकामाक्षीप्रसादेन चिदानन्द कृतं त्विदं ।
षोडशीमातृकास्तोत्रं श्रीमद्देव्यै समर्पितम् ॥

மதிப்புரைக் குறிப்புகள்

ஸ்ரீ நகர விமர்சம்

ஆர்யாத்விசதி என்னும் ஸ்ரீலலிதா ஸ்தவ ரத்தினம்
(விலை 0—12—0)

ஆர்ய தர்மம், தர்பகோணம்:—ஆர்யாத்விசதியை அடிமுதல் முடிவுவரையில் வாசிக்கும் ஸஹிருதயர்களுக்கு பிரம்மாநந்தானுபவம் ஏற்படுகிறது நிச்சயம். இது த்வரி ப்ரதானமாயுள்ள உத்தம காவ்யமாக அமைந்திருக்கிறது. இந்த ஸ்தோத்திரத்தில் பராசக்தியின் வாசஸ்தானமாகிய ஸ்ரீநகரம் வெகு விரிவாய் ஆரம்பத்தில் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த நகரத்துக்கு 25 கோட்டைகளும், அவைகளுக்குக் காவலாளிகளுமிருப்பதாக இதில் சொல்லியிருக்கிறது. அக்கோட்டைகளுக்குள் சிந்தாமணி கிருஹ மிருப்பதாகவும் 'அதற்குள் ஸ்ரீசக்ரமும் அதன் பிந்துபீடத்தில் காமேச்வர காமேச்வரிருபமான பரதேவதை வசிக்கிறதாகவும் இதில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீசக்ரவாலிரீயான அம்பிகையின் பாதாதி கேசாந்த ஸ்தோத்திரத்துடன் இந்தஸ்தோத்திரத்தின் முடிவு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

இந்தூல் வடமொழி தெறியாத தமிழ் மக்களுக்குப் பயன்படாதது பற்றி ஸ்ரீமான் ந. சுப்பிரமணிய அய்யரவர்கள் தென்மொழியில் உரையொன்று எழுதி இத்துடன் சேர்த்திருக்கிறார்கள். ஸ்ரீமான் அய்யரவர்களின் மொழி பெயர்ப்பானது மூலக்கிரந்தத்தின் சுவை குன்ற வண்ணம் அமைந்திருக்கிறது.

ஸ்ரீ நகர விளக்கச் சுருக்கத்தை ஆர்யாத்விசதியின் தாத்பர்ய ஸாரஸர்வஸ்மாகக் கூறலாம். ஆர்யாத்விசதியில் சொல்லியுள்ள ஸ்ரீ நகரக் கோட்டைகள், சிந்தாமணி கிருஹம், ஆவரண தேவதைகள், குரு மண்டலம், நித்யா தேவதைகள் இவைகளின் விவரணங்கள் எளிய தமிழ் நடையில் இவ்வரால் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. இடையிடையே அந்த சந்தர்ப்பத்துக்கேற்றப்படங்களும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

உயர்ந்த தமிழுரையுடன் கூடின இவ்வுத்தமக் கிரந்தத்தை வெளியிட்ட ஸ்ரீமான் அய்யரவர்களின் பரிசுரமத்தை நாம் ஸபலமாகச் செய்வதானால் ஒவ்வொருவரும் இதனை வாங்கி வாசிக்க வேண்டும். அசுத்தமின்றி அழகாக கிளேஸ் பேபரில் 122 பக்கங்களில் அச்சிடப்பட்ட இப்புஸ்தகத்

தைக் கையிலெடுத்தால் கீழே வைக்க மனம் வரா தென்பது நிச்சயம். பரதேவதா பக்தியும் பூர்ணமாய் உதிக்கும்.

பிரிய வாசகர்களே! முந்துங்கள்!! முந்துங்கள்!!!

ஆத்ம வித்யாபூஷணம் V. ஜகதீச்வர சாஸ்திரிகள்.

7-10-1937

*

*

*

சுதேசமீத்திரன், சென்னை :— 9-10-1937

சித் சக்தி, சித்வித்யை முதலிய பெயர்களுள்ள ஸ்ரீவித்யோ பாஸனே நம் நாட்டில் தொன்று தொட்டு மகான்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. ஜகத்குரு ஸ்ரீ ஆதி சங்கர பகவத் பாதாள் பிரஹ்ம வித்யைக்கு இந்த ஸ்ரீ வித்யோபாஸனத்தை முக்கியமாக உபதேசித்திருப்பது அனைவரும் அறிந்த விஷயம். சக்தி பூஜை யென்பதைச் சாதாரணமாகக் கருதாமல் பிரஹ்மவித்யைக்கு இதைச் சாதனமாகக் கொண்டிருப்பதால் ஆஸ்திகர்கள் இதில் மிகுந்த ஆதரவுக்காட்டுவது மிகப் பொருத்தமாகும். இதில் ஸ்ரீ சக்கரம் வெகு விரிவாக விளக்கப்பட்டிருப்பதும், அதன் கருத்துக்கள் எடுத்துரைக்கப் பட்டிருப்பதும் ஒரு விசேஷமாகும்.

*

*

*

Hindu, Madras :—10-10-'37

The "Arya Dvisathi" of the Sage Durvasa, otherwise known as 'Lalitha Sthava Ratnam', is one of the classics of devotion. It is in praise of the Devi and describes the splendours and mysteries of Her gracious abode, Sri Nagara which has its counterpart in the microcosm of the human body. The editor has written an illuminating introduction. As Mr. K. S. Ramaswami Sastry points out in his foreword, Mr. Subramania Aiyer's object is to remove the misconception that "Sri Vidya or Sakti worship in its purest form is any way different from the Upanishadic Sadhanas";

கிடைக்குமிடம் :—

ஸ்ரீ பிரஹ்ம வித்யா விமர்சினீ சபை,

89, லாயட்ஸ் ரோட், இராயப்பேட்டை, சென்னை.

Sree Brahma Vidya Vimarsini Sabha

89, Lloyds Road, Royapettah,

MADRAS.

Objects :—

1. To hold periodical classes for the members to promote an insight into the study of Brahma Vidya.
2. To publish books on Brahma Vidya by Brahma Sri N. Subramania Iyer, President-Founder, and such others as are approved by him.
3. To help the members in the practical realisation of Brahma Vidya.

Membership :—Only those who have been proposed by one member and seconded by two other members shall be admitted as members by the Managing Committee who have the right to reject any application without assigning any reason.

Subscription :—Every member shall pay an annual subscription of Rs. 2/- in two equal instalments of Re. 1/- on or before the 31st January and 31st July of each year. Part of half year will be treated as full half year.

Management :—The executive management of the Sabha is completely vested in the President-Founder assisted by a committee consisting one Vice-President, one Honorary Secretary, one Treasurer, one member in charge of publication and one other member to be selected by the general body.

PUBLICATIONS.

Rs. A. P.

1. Sree Nagara Vimarsam (Sanskrit & Tamil)
(Durvasa's Lalitha Sthava Ratnam)... 0-12-0
2. Sree Guru Thathwa Vimarsam ... 0 -5-0
3. Varivasyārahasyam. In the Press
(Sanskrit Text and Tamil Com-
mentary).
4. Kamakalā Vilasam (Sanskrit Text
and Tamil Commentary). "
5. Pratyabhijnā Sutrās (with Text and
Commentary in Sanskrit and
Tamil). "
6. Parā Pūjā Vāsanā Vimarsam "
7. Thripurāpanishad with Sri Rama-
nanda's Commentary in Sanskrit "

Publications of the Sabha can be had from :—

The Manager,

Sree Brahma Vidya Vimarsini Sabha,

89, Lloyds Road, Royapettah,

MADRAS.